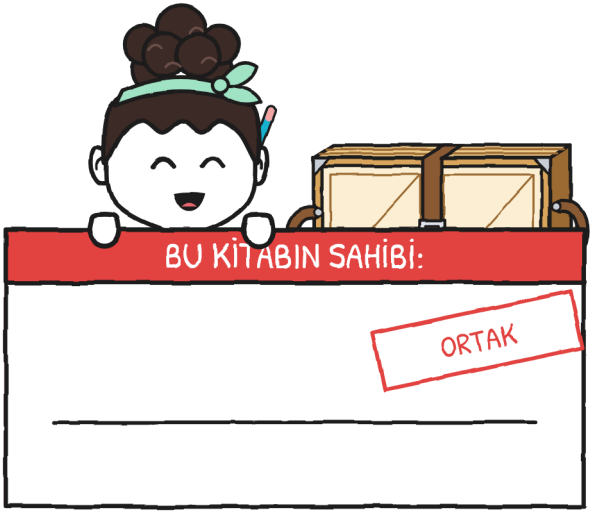

Ortak. Sığıyoruz. —H.

Bulursan katlanmış olarak geri ver.

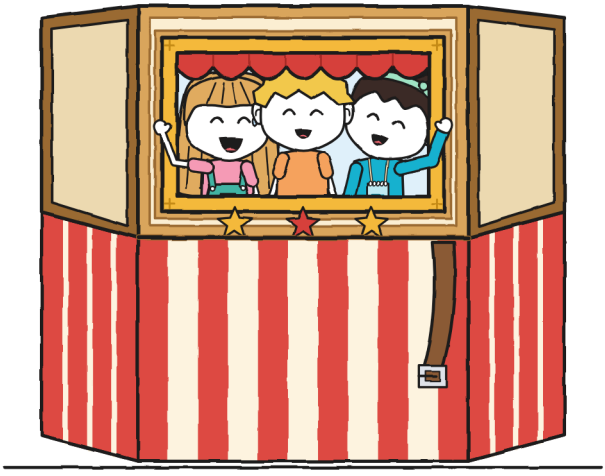
SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: gerçek ejderhalar yoktur, paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir nakil için son sayfaya bak. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6

Üç kişilik bir yer

LinguAula

(Guni'nin defteri)

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6
Üç kişilik bir yer

Serinin altıncı kitabı. Öncekiler: “Bu paket ısırıyor”, “Gök gürültüsünden önce açmayın”, “İade edin, lütfen”, “Burada olmaz, Kırıntı!” ve “İki kişiye bir pasta”.

Metin ve resimler: LinguAula

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

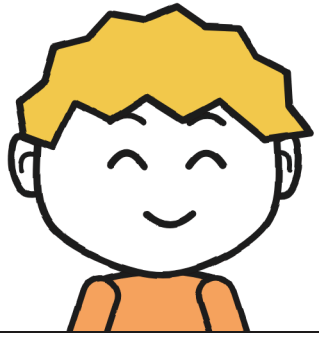
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

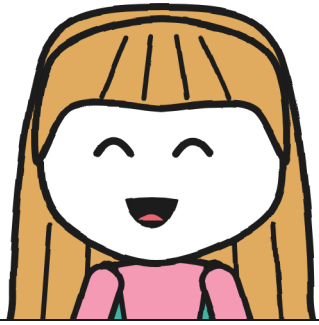
Her bölüme linguaula.com'da çalış

Üçümüz. Tutamağı seçtim. —H.

KİM KİMDİR

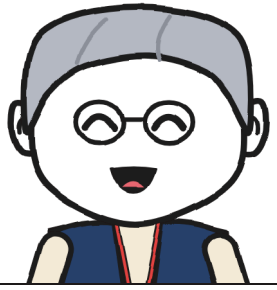
Guni. Santimle ölçer. Bu hafta başka bir şeyi de sayıyor.

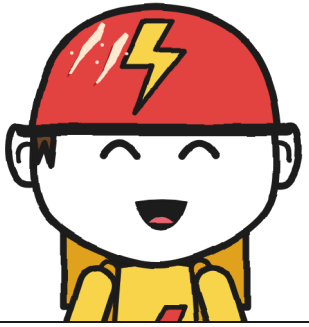
Hulita. Yolu bilir. Anlatmak başka mesele.

Noa. Hulita'nın eskiden beri arkadaşı. Adımla ölçer: adımları hep ayağında.

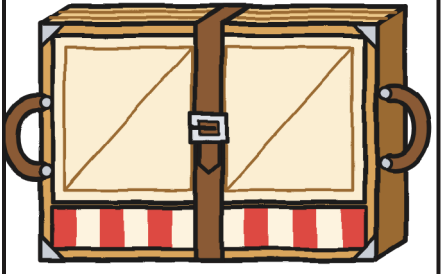
İrene. Tiyatro atölyesini yürütür. Nereden gideceğini söylemez: "dur" der.

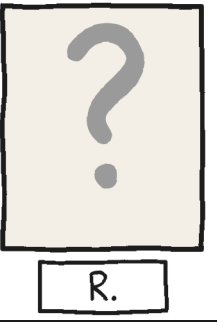
Tonyo. ŞİMŞEK'ten ve dükkândan. Zaman tutar, fikir söylemez. Hemen hemen.

Mara. Paketi ödünç verir. Kutuyu bırakmaz.

6 numaralı paket. Bir kutuya sığan bir tiyatro. Kayışı kimse tutmazsa canı nerede isterse orada açılır.

R. Gönderen. Bu sefer bir envanterde bir satır bıraktı.

BÖLÜM 1

Neden üç kişi gerekiyor?

5 numaralı defter iki iğneyle bir küre üzerinde bitti ve ben onu öyle kapattım, hiçbirinden çekilmesini istemeden. Bitmiş bir defter bıraktığın gibi kalır. Onların iyi yanı bu: artık kimse onlarla tartışamaz.

6 numara turuncu. Acele etmezsen tek seferde soyulan mandalinaların turuncusu, ve bir köşesinde yine dükkânın mührü var. Mara onu tezgâhın üstüne, pembe olanın yanına bıraktı ve zaten düzenli olan bazı kutuları düzenlemek için arka odaya gitti. Mara defterleri vermez: bakacağın yere bırakır.

İlk sayfa için bir geleneğim var. 2'ye RESMİ yazdım; 3'e GİZLİ; 4'e KESİN; 5'e SAKİN. Dört kilitli kelime, dördünü de Hulita benden bile önce okudu. Bu sefer bunu baştan hesaba katan bir kelime aradım.

Yukarı TESLİMAT DEFTERİ 6 · Sahibi: Guni yazdım, yazılması gereken bu. Altına tek bir kelime:

ORTAK.

Ve yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Neye karşı olduğunu bilmiyordum. Hemen öğrendim: bir dakika bile boş kalmadı.

Hulita tezgâhın öbür yanındaydı. Benden defteri istemedi; bir parmağıyla kendine çekti, yeşil keçeli kalemin kapağını açtı ve yarım sayfaya öyle büyük harflerle yazdı ki yazı kenar boşluğuna taştı, bir an düşündü ve kenar boşluğundan devam etti. Sonra kalemin kapağını kapattı, yüzünde "ben yapmadım" ifadesiyle; o dükkânda artık herkesin yüzünde olan bir ifade.

İlk sayfayı kendi yazımla ortak ettim. —H.

Kapladığı yeri ölçtüm: alt yarı, tamamen. Benim kelimem, etrafında bıraktığım bütün boşlukla, üst yarıyı kaplıyordu. İki yarım. Bana çok makul bir paylaşım gibi geldi.

Her zamanki gibi, bu deftere diğerlerinden geçmeden gelen biri için. Dükkânın adı İmkânsız Teslimatlar ve sahibi Mara; Mara cadı, mor bir şapka takıyor ve basıldığında söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan bir mührü var. Soldaki rafta iade paketlerini tutuyor: kimsenin teslim edemediği, hepsini R.'nin gönderdiği paketler. Teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına geri dönüyor. Yirmi tane vardı. Hulita'yla ben beşini teslim ettik: bir ejderha yumurtası, ayakları olan tohumlar, bir zil, bir varış seti ve Elia'nın fırını için bir katlanır stand. Duvarda, yeşil harflerle,

KALAN 15 yazıyor. ŞİMŞEK'ten Tonyo'nun yeri ters çevrilmiş bir kutu, tabureların yanında. Şimdilik.

Pazartesi, Elia'nın notundan bir gün sonra, okuldan çıkıp doğru dükkâna gittim. Hulita beni tezgâhta elinde bir zarfla bekliyordu. Ne yeşildi ne mavi, bildiğim iki zarf rengi. Turkuazdı ve kapalıydı. Onu iki parmağıyla, bir köşesinden tutuyordu, sanki yakıyormuş gibi.

— Postacı getirdi. Üstünde "İmkânsız Teslimatlar dükkânına" yazıyor. Bir süredir açmıyorum.

— Ne kadar süredir?

— Yirmi sekiz dakikadır, dedi Tonyo kutusundan, saate bakarak. Mahalle rekoru.

Kaskı dükkânın içinde de takılıydı, iki pençe çizgisiyle, saati de kolun dışındaydı, kolu sıvamakla zaman kaybetmemek için.

Ben Hulita'yı tanırım. Elindeki kapalı bir zarf, kapağını bulması için gereken kadar dayanır. Yirmi sekiz dakika sabır değildi. Başka bir şeydi ve ne olduğunu bilemedim.

Benim değildi. Benim olmayan zarflar üç kat ağır gelir. —H.

Mara onu bir tırnağıyla açtı, gerekenden fazla kâğıdı yırtmadan. Mektup düzgün bir yazıyla, bir yetişkinin yazısıyla yazılmıştı, satır sonunda eğrilmeyenlerden:

"Ben İrene, mahalle merkezinin tiyatro atölyesinin sorumlusuyum. Envanteri güncellerken bir satır buldum: 'Katlanır

mini tiyatro: teslim alınmayı bekliyor.' Sizde mi? 31 Cumartesi mahalle yarışması var. Mini tiyatro avlumuza katlanmış olarak, üç kişilik bir takımla taşınarak gelirse, imzayı orada atarım. Noa'nın takımında üç kişilik yer var ve şimdilik yalnızca o var."

Altında, başka bir yazıyla, küçük ve dik, turkuaz renkte:

"Hulita: benim! Artık tiyatro yapıyorum. Paketten anlayan birini getir. —Noa".

Hulita imzayı okudu ve ağzının bir yanı yukarı kalktı, yalnızca bir yanı, anlatmayacağı bir şeyi hatırladığı zamanlardaki gibi. Alçak sesle "Noa" dedi, binlerce kez geçtiğin bir sokağın adını söyler gibi.

"Paketten anlayan biri". O bendim. "Paket" kısmı hoşuma gitti. "Biri" kısmı, daha az.

Saat beşte ikisi de geldi.

İrene'nin elinde bir dosya, üstünde bir sürü cep olan lacivert bir yelek ve boynunda bir düdük vardı. Saçı kısa ve gri, gözlüğü yuvarlaktı ve onunla dükkânı raf raf dolaştı, kimse istememiş de envanter yapan biri gibi. Noa'nın bir iple asılı defteri ve kulağının arkasında turkuaz bir kurşun kalemi vardı. Saçı yüksek bir kıvırcık topuzdu, nane yeşili bir eşarpla tutturulmuş; kazağı turkuaz, zarf gibi. Onda her şey, aranmasın diye yerine konmuş gibiydi.

Hulita tezgâhın arkasından kapağı açmadan, altından çıktı ve sarıldılar. O kadar uzun sarıldılar ki ölçmeye vaktim oldu: on bir

saniye. Ben bir kenarda, defterle kaldım. Bir defter bunun için de iş görür: elinde bir şey olsun diye.

— Bu Guni, dedi Hulita. Paketten anlar.

— Merhaba, paketten anlayan Guni, dedi Noa. Ve adımı defterine yazdı.

Tam yazdı, az önce taktığı soyadıyla birlikte. Durduğum yerden ikinci satır olduğumu gördüm. İlk satırda "Hulita" yazıyordu ve altında bir çizgi vardı, yapılmış işlerdeki gibi.

Mara mavi tabureye çıktı ve rafından 6 numaralıyı indirdi. Hepsi gibi bir kutu, ne daha büyük ne daha küçük. Etiketin daktiloyla yazılmış beş satırı vardı: No. 6. AVLU ATÖLYESİ. İKİ KAPIDAN GİRİŞ. KATLANMIŞ TESLİM EDİN. Ve aşağıda, her zamanki gibi, GÖNDEREN: R. Çevresinde dokuz tane İADE mührü.

— Dokuz mühür, dedi Hulita.

— “İki kapı”, diye okudu Noa. Hangi iki kapı?

İrene bilmiyordu. Mara da bilmiyordu. Ben soru işaretiyle yazdım, bir şeyi bilmediğimde ve fark ettiğimin kayıtlara geçmesini istediğimde yazdığım şey.

— Dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Pazartesileri dikiş grubu kapıyı açtı. Çarşambaları koro. Cumaları satranç. “Atölye mi? Burası değil.” Kimse bir atölye için imza atmadı.

Konuşurken çizdim, üç kareyle: Mara, kutu koltuğunun altında, hep aynı kapının önünde, ve kapıda sırayla iğneli bir iplik, bir müzik notası ve bir satranç atı, hiçbir şey söylemeyen, çünkü satrançta susulur. Altında, şafakta dükkânın penceresinden giren kutu. Dokuz kez.

— Tiyatro avluda prova yapıyor, dedi İrene. Avluda da zil yok.

Dosyayı açtı ve Mara’ya merkezin mühürlü bir kâğıdını gösterdi. Mara onu burnunu çok yaklaştırarak okudu, ciddiye almaya karar verdiği şeyleri öyle okur.

— Şimdi kayıtta var: “Tiyatro atölyesi. Sorumlu: İrene”. Bir atölye için artık imza atan biri var.

— Madem imza atan var, Mara neden onu kendi kutusuyla götürmüyor, Elia’nın standındaki gibi? diye sordu Hulita.

— Kendi kutumla dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Artık şartları teslim alan koyuyor.

— Katlanır bir mini tiyatro meydanlara götürülsün diye var, dedi İrene. Çocuklarımın onu sokakta taşıyabildiğini görmem gerek. Taşıyamıyorlarsa, işime yaramaz. Ve işime yaramayana imza atmam.

— Bunu bir fırında da duymuştum, dedi Mara.

Mektubu okuduğumdan beri aklımda bir soru vardı ve eskimeden sordum.

— Peki neden üç kişi gerekiyor?

Gerçekten sordum. İki tutamaklı bir denk; iki kişi, her tutamakta biri. Parmaklarımla saymıştım ve iki çıkıyordu.

Kimse gülmedi. İrene gözlüğünün üstünden bana baktı, sanki düşündüğünden iyi oturan bir parçaya bakar gibi.

— İyi soru. Salı günü, avluda, siz bana cevap verirsiniz.

Mara kitabını açıp şartlarını yazdı. Mara'nın şartları hep bir ele sığar; kendi elimle saydım ve başparmağım arttı:

- No. 6: prova için ödünç.
- İrene'yle ya da benimle çıkar.
- Katlanmış döner.
- Burada uyur.

Etiket kutuda kalır, kutu da Mara'yla.

Rafında uyuyorsa, şafakta geri dönecek yeri yoktur. Dokuz mühürde kalıyor. Sordum. —H.

Salı günü mahalle merkezinin avlusuna gittik. Kaldırımdan, birçok kat boyası olan bir demir kapıdan girilir; kendiliğinden kapanır: bırakırsın ve yavaşça geri gelir, bir klik sesiyle durana kadar, kimse söylemeden oturan bir köpek gibi.

Mara kutuyu yere koydu ve kapağı çıkardı. Dışarı çıkınca mini tiyatro büyüdü, Elia'nın standı gibi. Ben artık korkmuyorum: mezurayı çıkarıyorum.

Kapalıyken tahta ve kumaş panellerden oluşan yassı bir denkti, her yanında bir tutamak ve üç delikli bir tokadan geçen bir kayış vardı. Bir metreye yetmiş santim ve kenardan bir karış. Demir kapı, kanadı açıkken, doksan santimdi. Kenardan geçiyordu. Kolay olan buydu.

Her şeyden önce İrene tam olup olmadığına bakmak istedi. Kayışı çözdü ve denki çevirdi. Paneller kendiliğinden açıldı, kendi ağırlıklarıyla, biri ötekinin ardından: klak, klak, klak. Üç duvarlı bir sahne, kısa bir perde ve arka panelde çerçeveli bir pencere.

Pencereden, elinde sandviçle kaldırımdan geçen Tonyo görünüyordu. Ağzı doluydu. Selam veremedi. Bir an öylece durdu, çerçevelenmiş, kaskı takılı, bir yanağı öbüründen daha şişkin, yemek saatinde çizilmiş önemli birinin portresi gibi.

— Tam, dedi İrene. Atölye kuralı: eller tutamaklarda. Menteşelerde asla. Dönüşlerde de biri kayışı tutar.

Aynen yazdım.

İrene'yle Mara onu katlayıp kayışı bağladılar.

— Biz deneriz, dedi Hulita. Noa çoktan öbür tutamaktaydı.

Karar vermek için birbirlerine bakmadılar. Birbirlerine söylemediler bile: her biri kendi yanına gitti, insanın hep oturduğu sandalyeye gittiği gibi.

Üçe kadar saydılar ve kaldırdılar. Taşıyabiliyorlardı. Avluda bir tur attılar, yavaşça, dirsekleri biraz açık, ve mini tiyatro ikisinin arasında sallanmadan gitti, iyi taşınan bir tepsi gibi. Demir kapıya geldiler. Demir kapı kapalıydı.

Hulita ona baktı. Noa ona baktı. Dört elleri vardı ve dördü de doluydu.

Ben iki metre ötedeydim, iki elim boş ve bir defterle.

İrene arkada, dosyası göğsüne yaslı, hiçbir şey söylemedi. Ne "onlara yardım et" ne "sen".

Demir kapıyı sırtımla tuttum. Geçtiler. İrene dosyaya bir şey yazdı.

O akşam bu defterin aletini icat ettim. Kariyerimin beşincisi, titremetre, kırmızımetre, burametre ve gürültümetreden sonra, ve bir kişiyi değil, birkaç kişiyi birden ölçen ilki. Adını ÜÇLÜ ÖLÇER koydum, "her etapta kim ne yapıyor". Her etap için bir satır ve üç kutucuk, her biri kendi küçük çizimiyle:

- TAŞI: iki el, iki tutamakta.
- YÖNLENDİR: nereden ve ne zaman söylemek.
- YOL AÇ: kapılar, bordürler, insanlar.

İlk satıra, "avlu, ilk deneme", "Hulita ve Noa", "Hulita ve Noa" ve boş bir kutucuk yazdım. İkincisine, "avlu, ikinci deneme", aynısını, ama üçüncü kutucuğa "Guni" yazdım.

İki isim tekrarlanıyor ve bir kutucuk boş: geçilmez. Kutucuk doluysa, geçilir. İrene için cevabım hazırdı ve benimdi.

Ve başka bir şey daha yazdım, daha küçük: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar".

Kurşun kalemi neredeyse hiç bastırmadan yazdım.

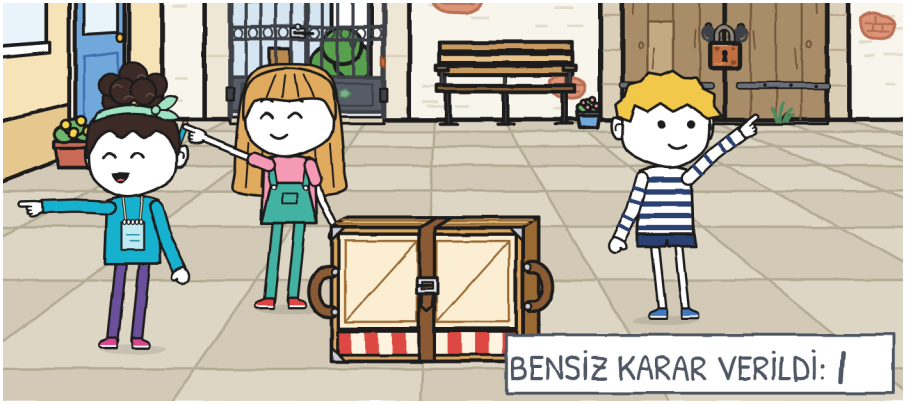
Etiketi anlamak kalmıştı.

— İki kapı, demir kapının iki kanadı, dedi Hulita.

— İkisini de açmak gerek, dedi Noa.

— Önce avlu duvarını dışarıdan ölçebiliriz, dedim ben.

Üçümüz aynı anda gösterdik. Hulita, demir kapıyı. Noa, atölye salonunu. Ben, sokağı.

— Sonra, dediler ikisi birden.

Aynı anda ve aynı melodiyle söylediler, sanki prova etmişler gibi. Etmişlerdi herhalde. Yıllarca.

Ben tek başıma gittim. Demir kapıdan çıktım, arkamdan klik sesiyle kapandı, ve avlu duvarının çevresini mezurayla etap etap ölçerek dolaştım, her sayıyı dizime yaslı deftere yazarak. Duvar uzundu ve durgun su kokan bir ara sokağa bakıyordu. Ve orada, köşeyi dönünce, bir şey buldum.

Aceleyle döndüm, aklımda o şey ve mezura hâlâ sarılmamış, kaldırımda bir metre sarı sürükleyerek. İçeri girdiğimde Hulita'yla Noa, ben mahalleye gelmeden önce olmuş bir şeye gülüyorlardı.

Omuzlarıyla gülüyorlardı, ses çıkarmadan, ve Noa durması için Hulita'nın koluna dokunuyordu, Hulita da durmuyordu.

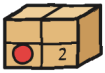
Ağzımı açtım.

— Karar verildi, Guni, dedi Hulita. İki kanat.

Sayfanın alt köşesine, küçük ve kurşun kalemle, yazdım: BENSİZ KARAR VERİLDİ. Ve yanına, bir çentik. Ağzım hâlâ açıkken yazdım.

Ağzımı kapattım. Ve defteri.

O çentiği iki gün sonra gördüm. Benimdi. —H.

BÖLÜM 2

Yolu kim biliyor?

Çarşamba günü ilk güzergâh vardı: dükkândan avluya, sokaktan, mini tiyatro sırtımızda ve insanlar bize bakarken. Öğleden sonraki dersi bir kartın kenar boşluğunda ölçeri çizerek geçirmiştim, yeni bir satırla ve boş kutucuklarla, üçümüz doldurmak için.

Dükkâna geldiğimde ölçer çoktan doldurulmuştu. Yeşille.

Hulita defterimi ölçerin sayfasından açmış ve satırı ilan yazısıyla eklemişti: "dükkân → avlu". TAŞI kutucuğunda "Guni ve Noa" yazıyordu. YÖNLENDİR'de "Hulita". YOL AÇ'ta yine "Hulita". Kalem hâlâ üstündeydi, kapağı açık, kimsenin saklamaya zahmet etmediği bir kanıt gibi.

— Sen ve Noa taşıyorsunuz, dedi Hulita. Ben yönlendiriyorum, yolu ben biliyorum. Önde olduğum için de yol açıyorum.

— Gelirken düşündük, dedi Noa.

Kazanmak için söylemedi. Bir adresi verir gibi söyledi: doğru olduğu için. Bir yerden birlikte geliyorlardı ve yolda

düşünmüşlerdi. Ben kendi yolumda aynı şeyi düşünmüştüm ama bir kartın kenar boşluğunda ve bu gelmek sayılmaz.

Yeşil silinmez. İkinci çentik.

— Çıkmadan önce bir kroki yapabiliriz, dedim. Dönüşler numaralı.

Kafamda yarı yarıya hazırdı: dükkânın kapısı, bordür, ayakkabıcı, meydancık, dönüşler bir dairenin içinde numaralarıyla, bir trenin durakları gibi.

— Krokiye gerek yok, dedi Hulita. Topal balığa kadar hep düz.

Noa'ya gülme geldi. Hulita'ya da. Küçük bir gülme değil: birinde başlayıp ilki bitmeden ötekine bulaşanlardan, ve geri gelir, ve artık kimin taşıdığı bilinmez.

— Hangi balık?

— Topal balık topal balıktır, dedi Noa, hâlâ iki büklüm.

— Uzun bir hikâye, dedi Hulita.

— Hem de çok güzel, dedi Noa.

Bekledim. Kurşun kalemim havadaydı, hikâyeyi yazmaya hazır, yola yararsa diye. Bana anlatmadılar. Yavaş yavaş sakinleştiler, gözlerini kollarıyla silerek, ve biri ötekine baktığında biraz daha geri geliyordu, hıçkırık gibi.

Kalemi indirdim. Üçüncü çentik.

Mara mini tiyatroyu dükkânın kapısında, kaldırımda kutusundan çıkardı ve kutu etiketi ve dokuz mühürüyle içeride kaldı. Noa kayışı birinci deliğe bağladı.

— Böylece vardığımızda daha çabuk çözülür.

İyi bir nedendi. Yazdım: "Delik 1: daha çabuk çözülür". Gerisini yazmadım, çünkü gerisini henüz bilmiyordum.

Ben önde gidiyordum, Noa arkada, her birimiz bir elimizle kendi tutamağında. Önde sokak görünür. Arkada yalnızca mini tiyatro görünür: burnunun bir karış ötesinde bir metre tahta ve boyalı kumaş, bir dolabın arkasında yürümek gibi. Noa öbür elini kayışın yakınında tutuyordu, alışkanlıktan ya da İrene'nin kuralından, ve alçak sesle sayıyordu. Adım sayıyordu. Önden duyuyordum: "... yirmi bir, yirmi iki...", başkalarının mırıldandığı tonla.

İrene en sonda geliyordu, dosyası ve düdüğüyle. Nereden gideceğimizi söylemiyordu. Bir bordür olduğunda "dur" diyordu. Bunu yalnızca bir kez söylüyordu ve sesini yükseltmeden, ve duruyorduk, ve sanki bütün sokak bizimle birlikte durmuş gibi oluyordu.

Hulita yol açmayı çok iyi yapıyordu. Birkaç adım önde, geri geri yürüyor ve bir kamyonu park eden biri gibi kollarını sallıyordu.

— Yol açın, bir tiyatro geçiyor!

Ayakkabıcı kadın görmek için kapıya çıktı, elinde yarı bağlı bir ayakkabıyla. Köpekli bir adam bir apartman girişinde bekledi;

köpek de bekledi, ki bu daha zor. Uzakta, mahallenin öbür ucunda, bir zil çaldı. Tilin.

— ŞİMŞEK yarışma için prova yapıyor, dedi Noa. Bisikletle gidiyorlar, bir zarfla. Biz yürüyoruz, bununla.

— Bununla koşulmaz, dedi İrene.

Tonyo bana pazartesi anlatmıştı: ŞİMŞEK'in her durağında üçü birlikte varmak gerekiyor, yoksa geçerli değil. O zaman ne için olduğunu bilmeden yazmıştım.

Çeşme meydancığına geldik. Yuvarlak, çevresinde bankları ve kimse için çekilmeyen güvercinleri var. Hulita döndü, yönlendirmeyi bağırdı ve demir kapıyı tutarmış gibi merkeze doğru koşmaya başladı.

— Topal balığa kadar, sonra dön!

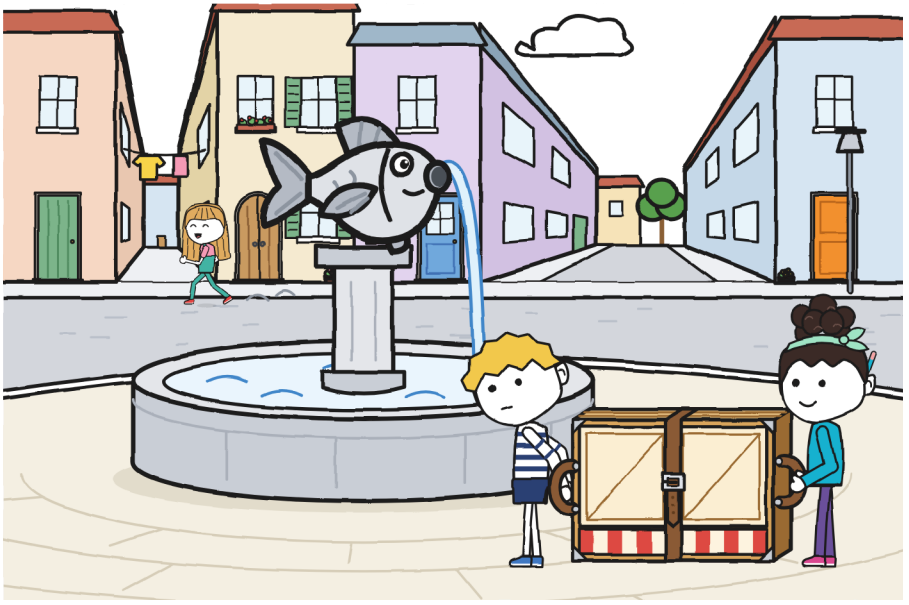
Ve artık yoktu. Tulumu bir an iki kişinin arasında göründü ve sonra, hiçbir şey.

Çeşmenin ortasında kısa bir sütunun tepesinde taştan bir balık var, ağzı açık, sanki bir şey söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi. İyice baktım. Benim tarafımdan bütün yüzgeçleri vardı.

Çabuk düşündüm, ki bu bana göre değil. Bana göre olan, yavaş ve bir cetvelle düşünmek. Ama mini tiyatro ağırdı, Noa arkada

hiçbir şey görmüyordu ve sokak çevremizde yürümeye devam ediyordu. Defteri tutamağa dayadım ve iki satır yazdım:

1. Çeşmedeki balık: yüzgeçler görünüyor, hepsi. Topal değil. Başka bir balık olacak.
2. Dönmek: hangi yana? Sol, dar sokak. Sağ, geniş sokak. Bir mini tiyatro geniş yerden daha iyi gider.

Altına, sağa doğru kalın bir ok. Kusursuz bir akıl yürütmeydi. Yanlış olan tek şey başlangıcıydı.

— Şimdi mi döneyim? diye sordum arkaya.

— Topal balıkta! dedi Noa mini tiyatronun arkasından.

Noa tahtadan başka bir şey görmüyordu. Oradan bakınca topal balık bir kelimeydi ve kelime doğru söylenmişti.

Başka bir balık aramaya devam ettim. Apartman girişlerine, tabelalara baktım, bir hırdavatçı çıkan bir balıkçıya. Yoktu. Sağa döndüm.

Kimse "dönüş" demedi. Kimse kayışı tutmadı. Birinci delikte toka az dayanır.

Klak. Klak. Klak.

Paneller yavaşça açıldı, biri ötekinin ardından, Noa'nın çevresinde, birinin içeriden açtığı bir enginarın yaprakları gibi. İrene düdüğü çaldı. Ses kesildiğinde sokağın ortasında bir tiyatro vardı. Ve tiyatronun içinde, Noa.

— Merhaba, dedi pencereden.

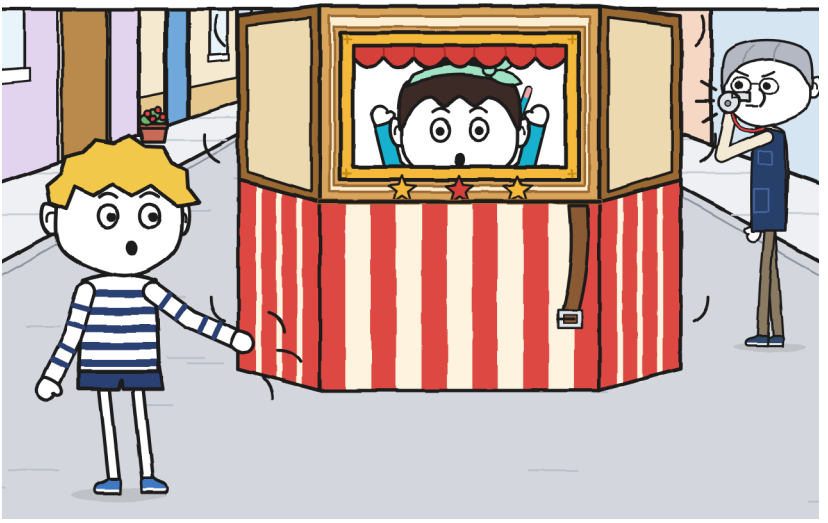
Elleri havadaydı, menteşelerden uzakta, kendisine söylendiği gibi. Kayış yere kadar sarkıyordu. Ben tutamağım hâlâ elimde duruyordum, artık hiçbir şeyin tutamağı değildi: bir sahnenin kenarıydı.

İrene Noa'nın ellerine baktı. Sonra benimkilere. Gerçekten baktı, parmak parmak, iki yüzünden. Hepsi sağlamdı: paneller az ağırdır ve yavaş açılır.

— Kim yönlendiriyordu? diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Yönlendiren, iki sokak ötede bir demir kapıyı tutuyordu.

KLAK, KLAK, KLAK!

İrene'yle ben onu katladık, ellerimiz yan çubuklarda, acele etmeden, panel panel. Noa, artık dışarıda, kayışı bağladı ve bu sefer iki kez çekti. Bu arada ölçtüm: ayağımdan çeşmeye, dört metre. Mezura hâlâ yerde gerili olarak yazdım, ayakkabımdan taş kenara kadar.

Hulita koşarak geri geldi.

— Ama topal balıktaydı!

— Hangi topal balık?

— Şu! —Çeşmeyi gösterdi—. Sola. Hep olduğu gibi.

— "Hep", ben gelmeden önceki zaman.

Kızgın söylemedim. Bir tarihi düzeltir gibi söyledim. Hulita kolu çeşmeye doğru uzanmış olarak bir saniye fazla kaldı, sonra dosyası açık duran İrene'ye döndü.

— Guni kayboldu da ondan.

Ben kaybolmamıştım. Tam olarak nerede olduğumu biliyordum: çeşmeden dört metre ötede. Az önce ölçmüştüm.

Noa bize bakıyordu, birinden ötekine, defteri kapalı, kazağına yaslı. İrene bir şey yazdı. Ne olduğunu söylemedi.

Bunu da bensiz karara bağladılar. Dördüncü çentik.

Yüksek sesle ve insanların önünde söyledim. Biliyorum. —H.

Bana balığın öbür yüzünü gösterdiler. Çeşmenin çevresini üçümüz dolaştık, katlanmış mini tiyatro Noa'yla benim aramda, İrene arkada. Bir yüzgeci eksik, soldaki. Dükkânın sokağından gelince görünmüyor: balık sana iyi yanını veriyor, fotoğrafta poz verenler gibi. Görmek için eksik olduğunu bilmek gerek.

Onu iki yüzünden çizdim, yan yana. Aynı balık, iki balık.

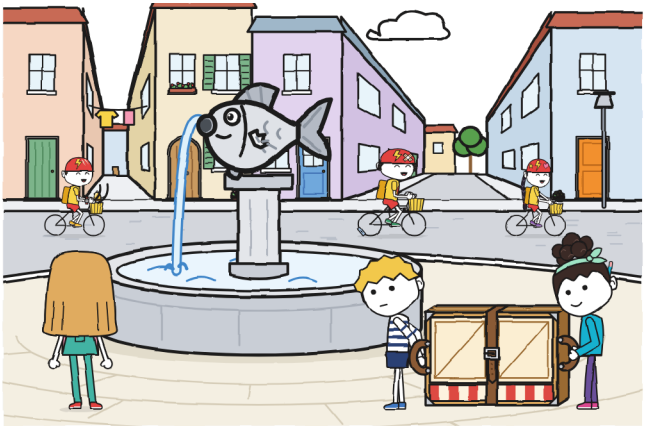
Dönüşü tekrarladık. Birkaç metre geri gittik, sokağın ağzına, ve bir kez daha yaptık, bu sefer Hulita yanımda. İlk seferde "dönüş" dedim, çok erkendi, ve Noa kayışı bir apartman girişinin önünde tuttu, boşuna. İkincisinde, çok geç: mini tiyatronun yarısı virajdayken ve Noa kayışı el yordamıyla ararken. Üçüncüsü oldu.

İyi oldu, klaksız. Ama kimse konuşmuyordu. Her zaman konuşan Hulita bile.

O sırada ŞİMŞEK yoldan geçti: Zoe, Bruno ve Tonyo, art arda, elleri gidonda. Köşede tilin. Zoe önde, örgüsü rüzgârda; Bruno ortada, zarf sepette; Tonyo en arkada, bir parmağı zilde. Çeşmenin etrafını yavaşlamadan ve birbirlerine değmeden döndüler, her an birbirlerinden aynı uzaklıkta, bir saatin birbirine hiç yetişemeyen ibreleri gibi.

— Birinci durak, ilk seferde, dedi Tonyo geçerken.

Bizim için söylemedi. Tonyo verileri sesli duyurur, duyacak kimse olmasa da; onu ŞİMŞEK yapan bu. Ama biz duyduk.

Hulita'nın kolları sarkıktı. Hulita'nınkiler asla sarkık olmaz: gider, gelir, gösterir, yol açar. O akşam, zil uzaklaşırken, yanlarında iki tutamak gibi sarkıyordu, mini tiyatrosuz.

Avluya neredeyse gece vardık. Son etapta yönlendirmeye gerek olmadı: demir kapı görünüyordu. Hulita onu eliyle tuttu ve "yol açın!" demedi. Mara içeride bekliyordu. Mini tiyatroyu kutusuna koydu ve dükkâna götürdü, rafında uyumaya.

Bugünü ölçere yazdım, yeşil satırın altına, ve yeni bir sütun ekledim, dar, kurşun kalemle: "açıldı · 3 kez tekrarlandı". Üç kutucuğun da adı vardı, yine de sokakta bir tiyatro açılmıştı. Ölçerde bir şey eksikti. Ne olduğunu bilemedim. Yanına büyük bir soru işareti çizdim, soru mahalleyle ilgili değil de aletle ilgili olduğunda koyduklarımın boyunda.

Adım o satırda iki kez geçiyor. Ve ikisinde de ben yoktum. —H.

Evde, akşam yemeğinden sonra, masaya oturdum, masa lambası yanık, ve defteri son sayfasından açtım.

Oraya salı günü avlu duvarının arkasında bulduğumu çizdim. Dikkatle, cetvelle, defteri dizime yaslayarak yazdığım metrelerle. Çok iyi çıkıyordu. O kadar iyi çıkıyordu ki kurşun kalem kıpırdamadan bir süre baktım.

Annem iyi geceler demek için başını kapıdan uzattı. O sıra elim çoktan çizimin üstündeydi. Bana iyi geceler diledi, elime baktı, sormadı ve kapıyı kapattı.

Yalnız olmama rağmen onu elimle kapattım. Bir yanından bir parça duvar ve yarım bir asma kilit görünüyordu.

Düşündüm: “Yarın yine başaramayacaklar. O zaman çıkarırım”.

Bana iyi bir plan gibi geldi. Saati bile vardı.

Bu sayfayı perşembe günü okudum. Hoşuma gitmedi. Çarşamba günkü benimki de gitmedi. —H.

BÖLÜM 3

Guni'nin krokisi işe yarıyor mu?

O gece, elim örtmekten yorulunca, krokiyi tamamen çizdim.

Avlu yukarıdan görünüyor, güvercinlerin gördüğü gibi. Avlu duvarı etap etap ölçülmüş, salı günü dizimde yazdığım sayılarla. Demir kapı, kendiliğinden kapanma oku ile. Çeşme, balık kötü yüzünden çizilmiş, artık kimseyi kandırmasın diye. Dükkân, bir köşede, küçük. Üç etap, bir dairenin içinde numaralı. Ve duvarın arkasında, salı günkü şey.

Çok iyi bir kroki çıktı. Yaptıklarımın en iyilerinden, ve çok yaptım. Bir süre masa lambası eğik, kurşun kalem gölge yapmasın diye, baktım. Sonra onu dörde katladım, kıvrımları tırnağımla bastırarak, ve defterin içine, birbirleriyle hiç ilgisi olmayan iki sayfanın arasına koydum.

Perşembe günü, dükkânda, Noa sayıyordu.

Kaldırımdaydı, vitrinin önünde, bordüre doğru uzun ve hep aynı adımlarla yürüyordu, ayaklarına bakmadan. İleriye, gittiği yere bakıyor ve dudaklarını oynatıyordu.

— Kapıdan bordüre, altı adım. Bordürden lamba direğine, on bir.

— Bu mezurayla ölçülür, dedim.

— Ben adımla ölçerim. Onları hep üstümde taşırım.

Düşündüm. Doğruydu: mezurayı çıkarmak, germek, ayakla tutmak gerekir, sonra kendiliğinden sarılır ve bir parmağını ısırır. Adımlar evde unutulmaz.

— Senin bir adımın kaç tutar?

— Bir.

Bir adımını ölçtüm. Mezurayı dükkânın zeminine gerdim ve Noa üstüne uzun bir adım attı, kendi adımlarından, düşünmeden, imza atar gibi. Çizgiyi okumak için eğildim: elli sekiz santim. O defterine yazdı. Ben kendi defterime. İki yazı da aynı şeyi söylüyordu: "Noa'nın 1 adımı = 58 cm".

— Seninki? diye sordu.

Bilmiyordum. Kendimi ölçtüm. Mezuranın üstüne bir adım attım, normal, okula gidenlerden, ve Noa okumak için eğildi, çünkü yukarıdan ayağımı kıpırdatmadan göremiyordum: elli bir santim. O da yazdı. Ben bütün hayatımı adımlar üstümde yaşamıştım ve onları hiç saymamıştım.

Hulita bize tezgâhtan bakıyordu, kolları kavuşturulmuş, bir kaşı kalkık, aynı saati gösteren iki saate bakan biri gibi.

Noa'nın başka bir Hulita olacağını sanmıştım. Değil. Noa sayıyor.

İrene'yle avluya gittik. Hulita'yla Noa fikirlerini denemek istiyordu: demir kapının iki kanadını da açmak.

Birinci kanat kendiliğinden açılıp kapanıyor: tanıyorduk. İkincisi açılmadı. İkisi de çekti, her biri iki eliyle ve ayakları yere çakılı, Hulita kıpkırmızı, Noa yüksek sesle üçe kadar sayarak, ve üçte hiçbir şey olmadı. İrene eğilip baktı. Boyanın üstünde boya var ve onu yere çivileyen, parmak kalınlığında bir vida.

— O zaman etiket yanlış, dedi Hulita.

— Kesin, dedi Noa.

İki saniyede karar verdiler. Saydım. Çentik için kurşun kalemi çıkardım. Beşincisi olacaktı.

Yapmadım.

Kalem kâğıdın bir parmak üstünde kaldı. Sayfanın köşesindeki çentiklerin sırasına baktım: dört tane, düzgün yapılmış, dik, hepsi aynı boyda. Büyük bir özenle yapmıştım. Ve bir tane eksikti.

Salı günü avlu duvarının arkasında ben de kimseye sormadan bir şeye karar vermiştim: susmaya.

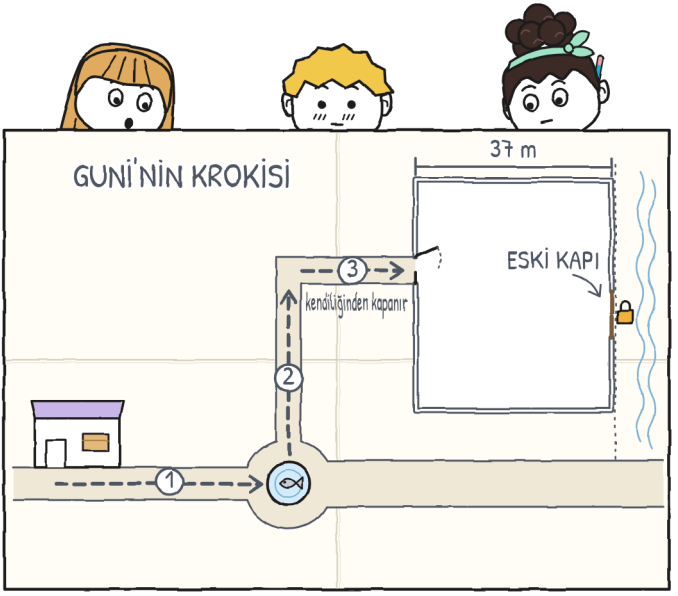
BENSİZ KARAR VERİLDİ'nin altına, aynı yazıyla ve kurşun kalemle, başka bir satır yazdım: ONLARSIZ KARAR VERİLDİ. Ve bir çentik. Ötekilerden daha eğri çıktı.

— Etiket yanlış değil, dedim. İstediğimden daha yüksek sesle çıktı. Avlunun başka bir kapısı var. Arkada, kanal ara sokağında. Eski ve bir asma kilidi var. Salı günü buldum.

Krokiyi sayfaların arasından çıkardım ve yerde duran, masa görevi gören katlanmış mini tiyatronun üstünde açtım. Kıvrımlar onu dörde bölüyordu, çapraz, bir pencere gibi.

— Salı günü mü? dedi Hulita.

— Salı günü. Sonra haklı çıkayım diye sakladım.

Üç baş kâğıdın üstüne eğildi. Avlu duvarı: otuz yedi metre. Demir kapı, bir yanda, "kendiliğinden kapanır" ile. Ve karşı yanda, iki kanatlı bir kapı, asma kilit iyi görünsün diye önden çizilmiş: ESKİ KAPI.

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Ölçtüm: uzundu. Duvarın öbür yanından satranç duyuluyordu, bir taşın bir tahtaya vuruşu, arada bir, acelesi olmayan bir saat gibi.

— Tamam, dedi Noa. Ve kapıyı haritasına kopyaladı.

Turkuaz kurşun kalemle, dikkatle, kroki karelerini ucuyla sayarak onu yerine koymak için kopyaladı. Başka bir şey sormadı. Noa için var olan bir kapı, yazılan bir kapıdır.

Hulita "tamam" demedi. Bir ayağını oynatıyordu. Kırmızı ayakkabısı avlunun zemininde gidip geliyordu, tak, tak, tak, benim bildiğim bir ritimle: hemen söylenmeyecek şeylerin ritmi.

— Dün çok işimize yarardı.

— Evet.

Dün, defterimde kroki varken, Noa bir tiyatronun içindeyken ayağımdan çeşmeye dört metre ölçmüştüm.

Avluda köşe yok. Aramadım da. Olduğum yerde kaldım, kroki açık ve iki elim üstünde, rüzgâr götürmesin diye.

"Tamam" demedim çünkü henüz doğru değildi. —H.

Üçümüz onu görmeye gittik, İrene'yle. Demir kapıdan çıktık, arkamızdan klik sesiyle kapandı, ve avlu duvarını dolaştık. Noa

onu saydı, alçak sesle, dudaklarıyla: altmış dört adım. Bende zaten vardı: otuz yedi metre. Kafadan yaptım, altmış dört çarpı elli sekiz, ve otuz yedi ve biraz çıktı. Aynı çıkıyordu.

Söylediğimde Noa bana baktı. Bir şey söylemedi ama adımlarının yanına "37 m" yazdı ve ben metrelerimin yanına "64 adım" yazdım.

Kanal ara sokağı dar ve durgun su kokuyor. Dipte korkuluk görünüyor ve arkasında, bakmadan geçen kanal. Eski kapı ahşap, iki kanatlı, bir devin yatağı kadar geniş. Noa onu bir yandan ötekine ölçtü: üç adım. Ben ölçtüm: bir metre yetmiş beş santim. Neredeyse iki demir kapı. Ahşap, üstüne çok yağmur yağdığından gri. Asma kilitte kilitten çok pas var.

Hulita ona bir parmağıyla dokundu, yalnızca ucuyla, ısırabilecek bir şeye dokunur gibi.

— Yıllardır kapalı, dedi İrene. Ben hep öyle gördüm.

İrene merkezin kayıt defterini aradı, dosyasında taşıdığı, sayfa sayfa, ıslak başparmağıyla çevirerek, sarı bir sayfaya kadar.

— İşte. Bu kapı kullanıldığında avluya iki yerden girilirdi: demir kapıdan ya da buradan. Ona "iki kapılı olan" diyorlardı. Ve bütün gruplardan yalnızca tiyatro avluda prova yapıyor.

Sayfada avlunun iki kapısıyla mürekkeple çizilmiş eski bir kroki ve bir yazı vardı: İKİ KAPILI AVLU. Benimkine benziyordu. Daha eski ve daha kötü ölçülmüş, ama benziyordu. Kapılarını saydım: iki. Benimkinde de iki. Bir başkasının krokisinin bana hak verdiği

ilk seferdi ve onu, bu mahallenin nerede olduğunu bilmemden çok önce biri çizmişti.

— O zaman etiket bir bilmece değil, dedi Noa.

— Bir adres, dedim ben.

"Avlu atölyesi. İki kapıdan giriş." İyi yazılmıştı. Eskiydi, hepsi bu.

Mara sonradan o asma kilidi dokuz kez gördüğünü söyledi. Kapalı bir kapının artık sayılmadığını sanmıştı. —H.

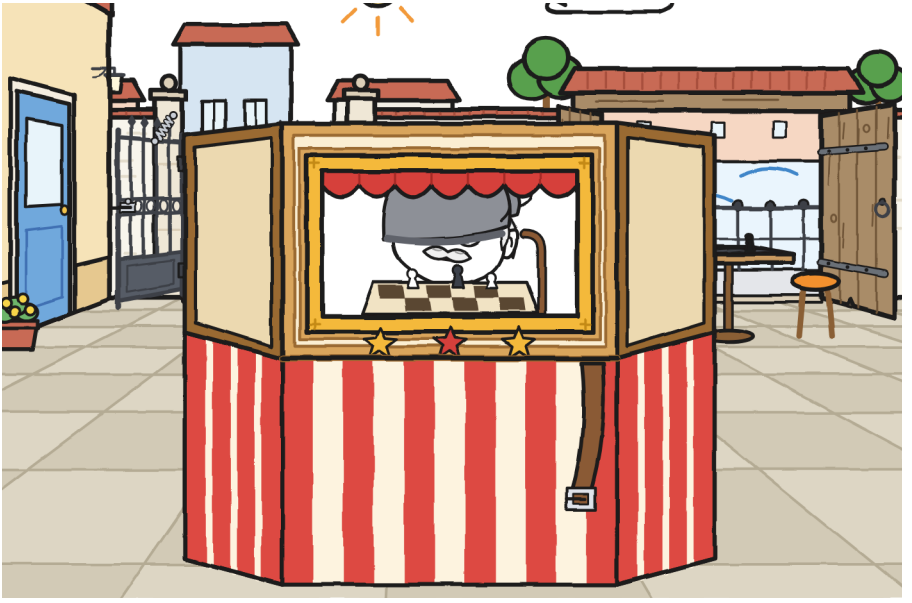
Anahtar dosyada, bir zarfın içindeydi: "Eski kapı. Kaybetme". İrene onu iki parmağıyla çıkardı, uzun zamandır görmediğin birine bakar gibi baktı ve asma kilidi açtı. Zor oldu. Önce dönmedi; sonra birden döndü. Kapı bir gemi sesi çıkardı.

İçeride, avluda, satranççılar masaları güneşe çıkarmıştı. Kimse başını kaldırmadı. Yıllardır kapalı bir kapı yanlarında gemi sesiyle açılıyor ve satranççılar başlarını kaldırmıyor: bu da bir oynama biçimi.

İrene mini tiyatroyu ortada açtı, iki kapı arasında ne kadar yer bıraktığını görmek için. Noa'yla açtı, ikisi de elleri yan çubuklarda. Klak, klak, klak. Fazlasıyla yer bırakıyordu.

Mini tiyatronun penceresinden Antonio Bey görünüyordu, bere gözlerinin üstünde ve baston dizlerinin arasında, bir tahtanın

önünde. Bir hamle düşünüyordu. Biraz horluyordu. Onu bir süre çerçevenin içinde bıraktım, bakarak, ve tabloyu bozmamak için kıpırdamak istemedim.

— Cumartesi ikisini de açacağım, dedi İrene. Bisikletler eskisinden girer, kanal ara sokağından. Yürüyerek taşınan yükler demir kapıdan, kaldırımdan. Böylece karşılaşmazlar.

— Ama eskisi daha geniş, dedi Hulita. Ve kendiliğinden kapanmıyor.

— Ve demir kapı sizin. Atölye mini tiyatroyu bir meydana götürürse daha kötü kapılar olacak.

Hulita ağzını açtı. Bir an açık tuttu, cümlesi hazır, ve söylemedi. Noa'ya baktı. Bana baktı.

— Sen ne diyorsun?

Bütün hafta içinde ilk seferdi. Tarihiyle yazdım: "Perşembe 29. Sen ne diyorsun?". Cevap vermeden önce yazdım, cevabı düşünürken soruyu unutmayayım diye.

Demir kapı, ama prova edilmiş, dedim. Noa da aynısını söyledi. Hulita tamam dedi ve bu sefer yarı yarıya doğruydu. Öncekinden bir yarım fazla.

Sonra ölçeri düzelttik. Onu katlanmış mini tiyatronun üstüne koyduk, ki artık hep kullandığımız masamızdı, iki gündür öyle olsa da. Üç kutucuğu vardı ve hiçbiri dünkü şey için de benim şeyim için de işe yaramıyordu.

Yeni kutucuğu üçümüz çizdik. Ben çerçeveyi yaptım, kurşun kalemle. Hulita adı yazdı, yeşille. Noa küçük çizimi yaptı, turkuazla: bir radyodan çıkanlar gibi çizgili bir ağız.

- HABER VER: bildiğini söylemek.

Çarşamba satırında, yeni kutucuğa Hulita yazdı: "kimse". Salı satırında ben yazdım: "Guni, hayır". Yavaşça ve her zamanki yazımla yazdım, ne daha büyük ne daha küçük, ve silmedim.

Üçlü ölçerin dört kutucuğu var. Şikâyet etmiyorum. Beni en çok zorlayan dördüncüsü. —H.

Çeşmeden döndük. Akşam oluyordu ve su defterin rengine bürünmüştü. Balığın önünde durdum, topal yanında. Yüzgeci çarşambadaki gibi eksikti, ama artık nasıl bakılacağını biliyordum.

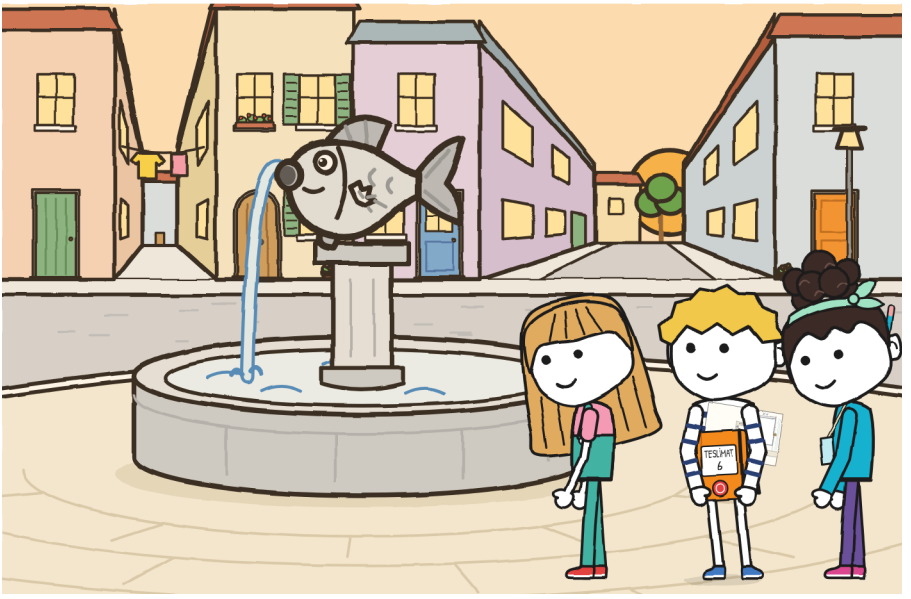
— Bana hikâyeyi anlatır mısınız?

Hulita'yla Noa birbirine baktı. Gülmediler. Bir şey belirdi, çarşamba günkü gülmenin bir köşesi, ve her biri kendi payını sakladı.

— Uzun, dedi Hulita.

— Cumartesi, dedi Noa. Varabilirsek.

Hayır değildi. Krokiyi defterime koydum, bu sefer katlamadan, yarım kroki dışarıda.

BÖLÜM 4

Herkes yönlendirebilir mi?

Cuma günü Tonyo dükkâna saatiyle, bir kurşun kalemle ve bir yazı tahtasına kıskaçla tutturulmuş ŞİMŞEK'in kayıt formuyla geldi. Onu tezgâhın üstüne bıraktı, görelim diye, henüz kazanılmamış bir kupa bırakılır gibi.

MAHALLE YARIŞMASI · 31 CUMARTESİ. Takım: ŞİMŞEK. Altında numaralı üç isim: Zoe, Tonyo, Bruno. Hepsi aynı sivri yazıyla, ki Tonyo'nunki değildi. Üstü çizilmiş hiçbir isim yoktu.

— Zoe yazmış, dedi. Bruno ona yazdırmış: "Bruno, be ile".

— Ya Zoe?

— Bruno yazdı. Be ile.

Kontrol ettim. Be oradaydı ve çok sağlamdı, biri kaleminin ucuna bakarken yazılanlardan.

Sonra kutusuna oturdu, "şimdilik" olan kutuya, ve saati sıfıra aldı, bütün dükkânda duyulan bir klikle.

— Bugün zaman tutuyorum. Fikir söylemem. Neyin tekrarlanacağını yazıyorum.

Tonyo hem ŞİMŞEK'ten hem dükkândan ve o akşam ikisi birden nasıl olunacağını çözmüş gibiydi: yazı tahtasında, takımının formu; bileğinde, bizim zamanımız.

Üç fikir vardı, her başa bir tane. Noa'nınki: vardiya. Üç etap ve her birinde başkası yönlendirir. Benimki: yönlendirmek ve yol açmak aynı kişinin işi olsun, serbest olan kişinin, çünkü taşıyan ikisi yalnızca mini tiyatro görür; biliyorum, çünkü çarşamba günü onlardan biriydim ve gördüğüm şey, her şeyden önce, boyalı kumaştı. Hulita'nınki: hemen başlamak.

Ben önce bütün yola krokide bakmak gerektiğini söyledim.

— Yürüyerek bakarız, dedi Hulita.

O kazandı. Yürürken yola çok çabuk bakılır.

— İlk kim yönlendiriyor? diye sordu Noa.

Üçümüz aynı anda gösterdik. Salı günü zaten yapmıştık ve her biri başka bir yeri göstermişti: demir kapıyı, salonu, sokağı. Bu sefer kimse bir yeri göstermedi. Ben Noa'yı gösterdim, Noa Hulita'yı gösterdi ve Hulita beni gösterdi. Halka şeklinde üç kol, dönmeyi düşünmeyen bir tekerleğin parmaklıkları gibi, ve ortada, yerde, katlanmış mini tiyatro. Hiçbirimiz kendimizi göstermedik.

Tonyo başını kaldırmadan yazdı. İrene kapıda bekliyordu, dosyası göğsüne yaslı, o da fikir söylemeden. O akşam dükkânda

fikir söylemeyen iki kişi vardı, ve üçüncüsü, Mara, hiçbir zaman yüksek sesle söylemez, o yüzden planı halkayı dolaşarak çıkardık:

1. Dükkân → çeşme: Hulita yönlendiriyor.
2. Çeşme → köşe: Guni yönlendiriyor.
3. Köşe → avlu: Noa yönlendiriyor.

Mini tiyatroyu kaldırmadan önce Hulita dedi ki:

— Bir şey var.

Duyurmamıştı. Önüme geçti; mini tiyatronun önüne değil, Noa'nın ya da kapının önüne değil: önüme, kolları vücuduna yapışık, kaçmasınlar diye bağlamış gibi.

— Çarşamba günü yalnızca Noa'nın anlayabildiği bir yönlendirme yaptım, sonra senin kaybolduğunu söyledim.

Başka bir şey söylemedi. Gerek yoktu: her şey oradaydı. Ne olduğu, kimin yaptığı ve kime. Ben, aynı şey için, bir sayfaya ve altında yıldızlı bir dipnota ihtiyaç duyardım.

Ayaklarına baktım. Hulita'nın ayakları gitmek için yapılmıştır; konuşurken ikisinden biri çoktan başka bir yere doğru yoldadır. Bu sefer ikisi de kıpırdamıyordu, yan yana, karoların üstünde, frenleri çekilerek park edilmiş gibi dikilmişlerdi. Arkamda Noa, eli çoktan tutamağında, yere çok büyük bir ilgiyle bakıyordu, rahatsız etmemek için. Tonyo'nun kalemi kâğıdın bir santim üstünde durmuştu.

— Tamam, dedim.

Bunu Noa'dan öğrenmiştim, perşembe günü. Tam çıktı.

Ve soru sormadan hiçbir şeyi kabul etmeyi bilmediğim için, bir tane sordum:

— Balığın yüzgeci hangi yanda eksik?

— Soldan, gelirken, diye cevap verdi Hulita, düşünmeden, cevabı ezberlemiş biri gibi. Çeşmede sola dönüş. Beş adım önce haber veririm.

— İşte bu bir yönlendirme.

Yanı, yeri ve ikazı vardı. Defterime olduğu gibi kopyaladım, "gelirken" ile birlikte, ki çarşamba günü eksik olan tam olarak buydu.

İki ayak da kıpırdamıyor. Çizimde kontrol et. —H.

Birinci etap. Noa kayışı ikinci deliğe bağladı. Ben üçüncüde daha çok dayanır dedim.

— Üçüncüde geç çözülür, dedi Noa. Ve vardığımızda acele var.

Bir kez, yüksek sesle söyledim ve kaybettim. Tutamaklar aynı ağırlıktaydı.

Çıktık. İrene, en sonda, on adım geride, dosyasıyla; Tonyo, yolda, bisikleti elinde ve gözleri bileğinde. Hulita üç adım öndeydi ve meydancığın girişinde bir kolunu sola kaldırdı.

— Beş adım... Sola dönüş!

— Kayış! dedi Noa. Ve tuttu.

Topal balığın etrafında hep böyle yapmışız gibi döndük. Benim tarafımdan balığın hâlâ bütün yüzgeçleri vardı; ona güvenmemeyi öğrenmiştim. Hiç klak olmadı.

— Birinci etap: altı dakika, dedi Tonyo. Tekrarlanan: yok.

Çeşmede değiştik. Hulita'yla Noa tutamaklara; ben serbest. Hayatımda ilk kez bir kurşun kalemden başka bir şeyi yönetiyordum.

Hazırlanmıştım. Önceki gece masa lambasının altında krokide dar sokağı ölçmüştüm: iki bordür, çıkıntı yapan bir apartman girişi, oynayan bir rögar kapağı ve bir yaya geçidi. Kısa yol, onlarınki, çizgisiz yerden çaprazlamasına geçiyor. Benimki bordürden iniyor, çizgilerden geçiyor ve yine çıkıyor: dokuz adım

fazla ve ötekinin olmayan iki "dur". Hepsini numaralamıştım. Ama bir krokide hanımlar yoktur.

Ben şöyle yönlendiriyorum:

— Üç adım. Dur. Bordür. Çık. İki adım. Dur. Bir hanım.

Hanım karşıdan geliyordu, bir pazar arabasıyla.

— İyi akşamlar.

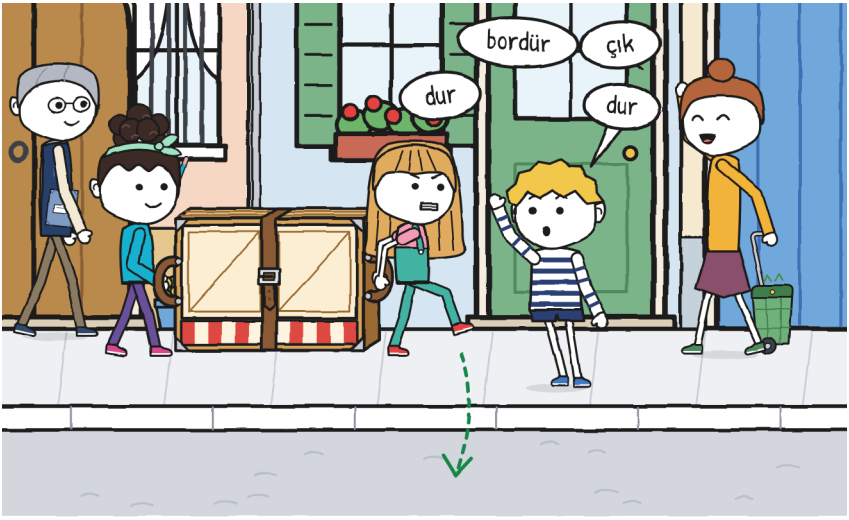
Selamımı aldı. Ben elimi indirmedim.

— Hanım geçiyor. Dört adım.

Yan yan yürüyordum, yengeçler ve trafik polisleri gibi, bir elim havada. Havada bir el, bir trafik polisinin tek sahip olduğu şeydir ve otobüsler onu dinler. "Dur"u İrene'den çarşamba günü duymuştum: o nereden gideceğimizi söylemez; bir bordür olduğunda "dur" der. O zaman bana az gelmişti. Yönlendirenin yerinden çok görünüyor: aynı anda iki kişiyi, bir tiyatroyu ve gerekirse bir hanımı durduran tek kelime.

— Dur. Kapak. Kenarından basıyoruz, ortasından değil. İki adım.

Hulita önde, tutamağıyla, tek kelime etmeden gidiyordu. Hulita'da bu bir haber. Ayağı kendiliğinden kısa yola kayıyordu: çaprazlamasına çıkıyordu, elin tanıdık bir evin ziline uzanması gibi, bir an havada kalıyor ve benim çizgime dönüyordu. Onu benimkine geri getiriyordu. Dört kez yaptığını gördüm. Dördüncüde dudaklarını sıktı ve köşeye kadar bırakmadı.

Noa arkada, dudaklarını oynatıyordu. Adım saydığını düşündüm, her zaman yaptığı şey. Yolda Tonyo saate baktı, sonra bana, sonra saate, uyuşmayan iki şeyi karşılaştıran biri gibi.

— Dur. Köşe.

Vardık. Kimsenin geri gitmesi gerekmemişti.

— İkinci etap: on bir dakika, dedi Tonyo. Hayatımda zaman tuttuğum en yavaşı. Tekrarlanan: yok.

On bir dakika çok dakikadır. Umurumda olmadı. Dakikaları Tonyo yazdı; öbürünü ben yazdım, küçük yazıyla, tükenmesin diye: bir şeyi ilk kez yönetiyordum ve tekrarlamak gerekmemişti.

— On dört kez "dur" dedin, dedi Hulita.

— Saydım, dedi Noa. On beş.

Demek adım saymıyormuş.

— Altısı fazlaydı, dedi Hulita. Ama hepsini yaptım.

— Hiçbiri fazla değildi, dedim ben.

— Altısı.

Tonyo kimin haklı olduğunu yazmadı. Sayıyı yazdı: "'dur': 15 (Noa sayıyor)". Hulita kalemin kapağını açtı ve yanına, yeşille, ŞİMŞEK'in kaskını takmış bir salyangoz çizdi. Tonyo ona bir süre baktı. Silmedi. Tonyo'nun formunda hiçbir şey silinmez.

Hiçbirinde tartışmadım. Dişlerim sıkmaktan ağrıyordu. —H.

Üçüncü etap, köşeden avluya. Hulita'yla ben taşıyorduk; Noa yönlendiriyordu, İrene'nin bütün takımlara dağıttığı yarışma haritasıyla.

Yirmi adımda durdu, kanal ara sokağının başladığı yerde.

— Olmuyor.

— Ne olmuyor?

— Harita bizi buradan sokuyor. Eski kapıya kadar. Biz ise demir kapıdan giriyoruz, öbür yanda.

Hulita görmek için ona doğru dönmeye başladı, dönüşün arkasında bütün mini tiyatro ve kayışta kimse yok.

— Yere, dedim.

— Bir saniye bakalım ve devam edelim.

— Önce bırakılır. Sonra tartışılır.

Hulita kayışa baktı, bana baktı ve kendi yanını indirdi. Ben benimkini indirdim. Mini tiyatro kaldırımda kaldı, yassı ve itaatkâr, en iyi hâli bu.

Krokimi onun haritasının yanına koydum, mini tiyatronun üstüne, ki yine bize masa oluyordu. Perşembeden beri katlamadan taşıyorum ve belli oluyor: defterin yarısını kaplıyor ve üstten bir dil gibi sarkıyor. Yarışma haritasında yalnızca bir giriş çizilmişti, kırmızı bir okla ve demir kapı değildi: eski kapıydı. Asma kilitli olan. Salı günü yalnız başıma bulduğum ve iki gün sustuğum.

— Eski bir harita, dedim. Oradan girildiği zamandan.

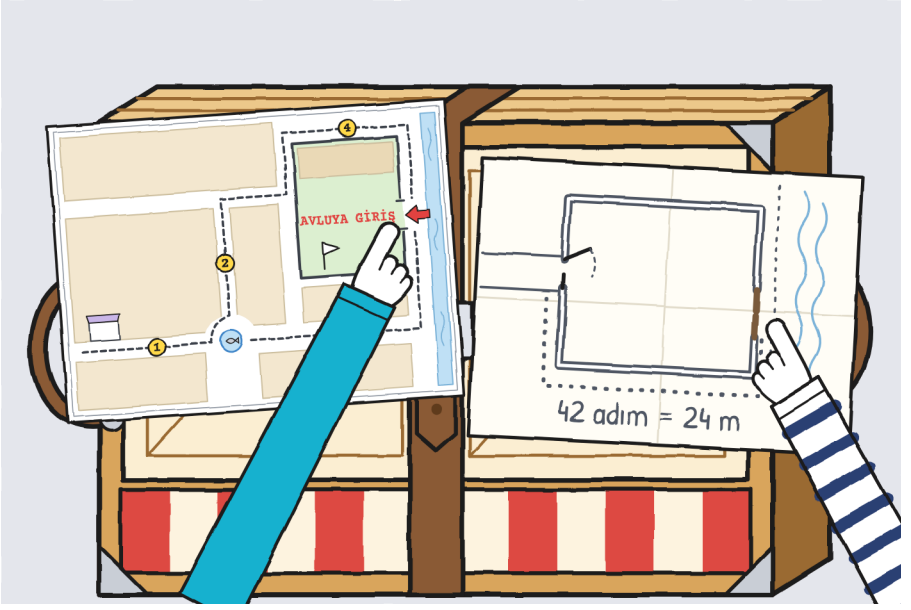
Noa bir parmağını kendininkine koydu, ben benimkine. Aynı yer, iki kâğıtta.

Oradan demir kapıya kırk iki Noa adımı vardı. Ya da yirmi dört metrem. Onun adımı ve benim mezuramla bütün mahalle ölçülebilir.

— İrene'ye söyleyelim mi? diye sordu Hulita.

İrene on adım ötedeydi, dosyasıyla. Hepsini duymuştu, eminim, ve ona söylememizi bekledi, birinin cümlesini bitirmesini bekler gibi.

— Ve öbür takımlara, dedi Noa. Yoksa yaya olanların hepsi ara sokağa girer. Bisikletlerle birlikte.

Cumartesi günü ara sokağı hayal ettim: beş takım, her biri kendi yüküyle ve ŞİMŞEK'in üç bisikleti bir kapının önünde zil çalıyor.

Ben bir şey söylemedim. Aynı fikirdeydim. Bir anlaşma çentik bırakmaz.

İrene avlunun bir bankına oturdu, bütün haritalar dizlerinde ve onları tek tek kırmızı bir keçeli kalemle düzeltti: eski oku çizdi ve iki tane çizdi, biri eski kapıda bir bisikletle, öbürü demir kapıda bir denkle. Tonyo kendisininkini benim krokimle çizgi çizgi karşılaştırdı.

— ŞİMŞEK haritanın dediği yerden girecekti.

— Siz oradan girmiyorsunuz, dedi İrene. Bisikletler için harita doğruydu. Tesadüfen.

Tonyo haritasına baktı, hiçbir şey yapmadan haklı olduğunu öğrenen birinin yüzüyle, ki ŞİMŞEK'te puan getirmez.

Köşeye döndük ve üçüncü etabı tekrarladık, bu sefer demir kapıya kadar. Hulita'yla ben taşıyorduk ve Noa yönlendirdi, yol açtı ve haber verdi, hepsi birden:

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Ölçeri doldurdum. "Köşe → avlu" satırına yazdım: Guni ve Hulita, Noa, Noa ve dördüncü kutucuğa "Noa: 'harita yanlış'". Her isim kendi renginde: kurşun, yeşil ve turkuaz.

Bütün kutucukları dolu ilk satırdı. Haber verme kutucuğunu perşembe günü benim yüzümden icat etmiştik ve onu Noa açtı. Adını sahip olduğum en net yazıyla yazdım.

Onu sırtıyla tuttu, senin salı günü yaptığın gibi. Onu ben yazıyorum. —H.

Tonyo formunu bize gösterdi. Yukarıda büyük harflerle NELER TEKRARLANDI yazıyordu:

- Çarşamba: çeşme dönüşü, 3 kez.
- Cuma, etap 1: yok.
- Etap 2: yok (yavaş).
- Etap 3: giriş. Takımın suçu değildi: haritanındı.

Ve altta, iki kez altı çizili: "En çok tekrarlanan adımlar değil. Yönlendirmeler."

— Bu son şey bir fikir, dedi Hulita.

— Bir veri, dedi Tonyo. ŞİMŞEK'te yanlış söylenmiş bir yön iki kez ödenir: gidişte ve dönüşte.

Kaskını taktı ve kendi işini prova etmeye gitti. İlk köşede, tilin.

Akşam, dükkânda, Mara mini tiyatroyu kutusuna koydu ve kutu yine hepsi gibi bir kutu oldu. Kapak inmeden önce Noa tokaya baktı.

— Yarın, üçüncü delikte. Geç çözülse de.

Bunu tokaya bakarak söyledi, bana değil. Bu, çıkmadan önce benim söylediğimdi. Kazanılanlara yazmadım: o karar vermişti, kendi saatinde ve bu başka bir sütuna gider.

Defteri çentiklerin köşesinden açtım: BENSİZ KARAR VERİLDİ'nin dördü ve altında benimki. Bugün hiç yapmamıştım. Günü kurşun kalem havada gözden geçirdim, bir hesabı doğru saymadan önce gözden geçirir gibi. Dört anlaşmazlık saydım. Dördünü de yüksek sesle söyledim. Birini kazandım.

Cuma. Anlaşmazlık: 4. Söylenen: 4. Kazanılan: 1.

Rafında, 6 numaralı kutu dokuz mührüyle duruyordu. Dokuz. Bir tane fazla değil.

Kazandığın, mini tiyatroyu tartışmadan önce yere bırakmaktı. Onu sana hediye ediyorum. —H.

BÖLÜM 5

Birinci gelmek önemli mi?

Cumartesi günü cumartesilerin turuncu tişörtünü giydim. Batıl inanç değil: cumartesileri bir şeyler olur ve onları karşılaştırabilmek için hepsinde aynı giyinmeyi tercih ederim.

— Defterle aynı gidiyorsun, dedi Hulita.

Denemek için defteri tişörte dayadım. Haklıydı, bir ton farkla.

Saat on birde avlunun iki kapısı da yıllar sonra ilk kez açıktı ve ikisinden de insanlar giriyordu: bisikletler, eskisinden, kanal ara sokağından; yaya olanlar, demir kapıdan, kaldırımdan. Eski kapı, ardına kadar açık, herkesten çok şaşırmış görünüyordu. Duvardan duvara bayrakçıklar asılmıştı ve BİTİŞ yazan bir tabelalı bir masa vardı. Flora ön sırada termosuyla oturuyordu, bir geçit töreni görmeye gelmiş ve havai fişeklere kadar kalmayı düşünen biri gibi. Ayakkabıcı kadın, ayakta, kolları kavuşturulmuş. Vera, kucağında Kırıntı'yla; Kırıntı, başı kıpırdayan her şeye dönüyor, o sabah hepsi kıpırdıyordu. Duvarın tepesinde bir saksağan. Onu kimse davet etmemişti.

İrene bir banka çıktı ve düdüğü çaldı. Bir okul avlusu sessizliği oldu, altında çok ses olan bir sessizlik.

— Her takım yükünü bütün duraklardan geçerek buraya getirir. Yükle koşulmaz. Koşan etabı tekrar eder. Ve zaman kazanan, tekrar etmeyendir.

Kelimesi kelimesine yazdım. Bir oyunun kuralının bana göre yazılmış gibi geldiği ilk seferdi.

Listede beş takım vardı, bir mantar panoya raptiyeyle tutturulmuş:

1. ŞİMŞEK (Zoe, Tonyo, Bruno)
2. KORO
3. ŞAH
4. İĞNELER
5. NOA + 2

ŞİMŞEK bir zarf taşıyordu, bisikletle. Koro, bir nota sehpası. Satranç, dev bir tahta. Dikiş, başsız bir manken. Bizimkini Noa pazartesi, beni tanımadan önce yazmıştı.

— "Noa + 2" takımıyız, dedim Hulita'ya.

— Ben 2'yim, dedi o. Sen de artı olursun.

Ad ile sayı arasındaki küçük artıya baktım. Hiçbir zaman bir işaret olmamıştı. Onu bir görev olarak yazdım.

Her takım yükünün uyuduğu kapıdan çıkıyordu. Bize startı Antonio Bey verdi, yakında oturur ve koşmaz.

Dükkânın kapısında Mara mini tiyatroyu kutusundan çıkardı ve mini tiyatro sokak boyutuna kadar büyüdü. Noa kayışı çabuk bağladı ve kaldırdık.

Klak. Bir panel bir karış açıldı, bir şeyi hatırlayan bir ağız gibi.

— Yere, dedim.

Kimse tartışmadı. Üçümüz aynı anda indirdik, yavaşça, içinde bir yumurta varmış gibi. İkinci seferde Noa kayışı acele etmeden bağladı, üçüncü deliğe, ve denemek için iki kez çekti. Ben tokaya, sonra sokağa baktım. İkisi de iyiydi.

Antonio Bey beresini çıkarıp birden indirdi, bayrak görevi görüyordu.

— Sakin sakin, dedi, böyle varılır.

Mara yürüyüşü kapattı, boş kutu koltuğunun altında. İçinde hiçbir şey yokken daha büyük görünüyordu.

Birinci etap. Hulita yönlendiriyordu.

— Beş adım... Sola dönüş!

— Kayış!

Topal balığın etrafında yavaşça dönüyor, bütün köşeyi kaplıyorduk ki Zoe bisikletle geldi. Herkesten öndeydi. Fren yapıp bir ayağını yere koydu.

— Siz geçin. Bununla koşulmaz.

Virajdan çıkana kadar bekledi. Sonra gitti. Yirmi saniye boyunca onu geçtik. Kendisi zamanını tuttu.

Ani frenledi. Örgü biraz daha geç durdu. —H.

Her durakta bir kart mühürleniyordu. Fırının kartını Elia taşıyordu, o başparmağı unla dolu mühürlüyordu ve kart hamurmuş da dinlendirmek gerekiyormuş gibi bastırıyordu. Bizimkine üç beyaz iz bıraktı, her baş için bir tane, ŞİMŞEK'inkinin unu çoktan kurumuş olduğu hâlde bizim geldiğimizde.

ŞİMŞEK önümüzden üç kez geçti, her seferinde başka bir sokaktan. Bir mini tiyatronun arkasından bakınca ŞİMŞEK bir guguklu saate benziyordu: çıkıyor, çalıyor ve giriyordu. Tonyo iki elini gidonda tutup köşelerde zil çalıyordu. Bruno zarfı taşıyordu. Zoe önde gidip her durakta onları bekliyordu, üçü de gelene kadar karta dokunmadan. İkinci geçişlerinde Tonyo saate bakmadı: bize baktı. Bütün gün içinde gördüğüm bir fikre en yakın şeydi.

İkinci etapta Hulita'yla Noa taşıyordu ve ben yönlendiriyordum. Koro bizi geçti, nota sehpasıyla. Koşarak. İrene'nin düdüğü çaldı,

her yerde aynı anda olan İrene, ve koro çeşmeye alçak sesle şarkı söyleyerek geri döndü, bir etabı tekrar etmek gerektiğinde şarkı söylenen şekilde.

Satranç bizi geçti, tahta kenarında ve taşlar dolu yağmuru gibi ses çıkaran bir torbada. Manken bile bizi geçti, yatay, dikişten üç kişinin taşıdığı, parmak uçlarında yürüyen, sanki manken uyuyormuş gibi. Başsız bir mankenin seni geçmesi, ölçemediğim bir deneyim ve denedim.

Hulita koşmadı. Yani: bir ayağı gitti. Geri getirdi.

— Birinci gelmek önemli mi? diye sordu.

— Etiket "birinci" demiyor, dedi Noa. "Katlanmış" diyor.

— Bordür, dedim ben.

Çıktık.

Koro etabı şarkı söyleyerek tekrarladı. Dönüşte daha iyi akort tutuyordu. —H.

Üçüncü etap. Noa demir kapıya kadar yönlendirdi. Orada mini tiyatroyu yere bıraktık.

— Kim açıyor? diye sordu Hulita. Ve cevabı bekledi.

Üçümüz aynı anda gösterdik. Haftada üçüncü seferdi. Salı günü her biri bir yeri göstermişti. Cuma günü her biri başka birini. Bu sefer üçümüz de aynı yeri: Noa demir kapıyı gösterdi, Hulita demir kapıyı gösterdi, ben de demir kapıyı gösterdim. Sonra

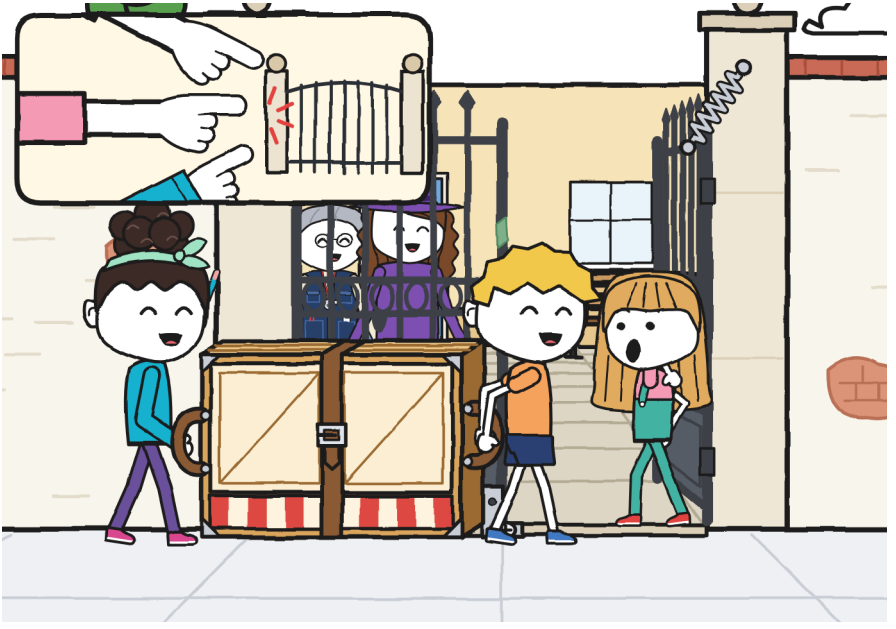
güldük, çünkü kimin olduğuna böyle karar verilmez. Bir kapıyı gösteren üç kol, kapı hakkında çok kesin bir görüş ve bizim hakkımızda hiç.

— Sen, dedik Noa'yla ben.

Noa tutamağına geçti. Hulita kanadı sırtıyla ve iki eliyle tuttu, ayakları sağlam basarak, ve bu sefer ikisi de gitmedi.

— Dur! Kanadı tutuyorum! Geç!

Geçtik. Katlanmış. Eksiksiz.

— Kırk bir dakika, dedi İrene.

ŞİMŞEK on dört dakikada gelmişti. Üçü de yerde, bisikletlerin yanında oturuyordu, terlemeden. Zoe bana iki parmağıyla selam verdi; Bruno, bütün eliyle.

Mara kutuyla koltuğunun altında geldi. İrene mini tiyatroya avlusunun zemininde, katlanmış, kayışı yerinde, baktı ve uzun bir süre baktı, yukarıdan aşağıya, uzun bir yolculuktan gelen birinin sağ salim geldiğini kontrol eder gibi. Dosyayı açtı ve Mara'ya kayıt defterinin sayfasını gösterdi: "Tiyatro atölyesi. Sorumlu: İrene". Mara onu kendi okuduğu gibi okudu, parmağıyla, önce satırı sonra mührü. Hulita ona yeşil keçeli kalemi verdi, silinmeyen.

— İşime yarıyor, dedi İrene. Ve etikete imza attı.

Etikette TESLİM EDİLDİ kelimesi belirdi. Kimse yazmamıştı. Çevresinde Mara'nın her yolculuğu için bir tane olan dokuz İADE mührü duruyordu ve ortada, artık, hiçbir yere gitmeyecek yeşil bir imza.

İrene mini tiyatroyu not etmek için merkezin envanterini açtı. Gerek kalmadı: zaten sayfası vardı. Yukarıda KATLANIR MİNİ TİYATRO · teslim alınmayı bekliyor yazıyordu ve altında, DENEMELER yazan bir kutucukta, çok kötü el yazısıyla, eğri, eski bir satır vardı:

"Avluda denendi. Katlanmışken iki kapıdan da geçer. Açıkken geçmez. —R."

Üçümüz okumak için eğildik, kafalarımız ona gölge yapacak kadar.

— Ben atölyeyi yürütmeden önceki bir şey, dedi İrene. Kim olduğunu bilmiyorum.

— Biz de bilmiyoruz, dedi Hulita. Ama bir şeyler öğreniyoruz.

R. o avluda bulunmuş ve mini tiyatroyu göndermeden önce denemişti. Bu sefer iki kapıyı da ölçmüştü: demir kapıyı ve eskisini. R.'nin bildiği bir satıra sığıyordu. Bize bir hafta sürmüştü.

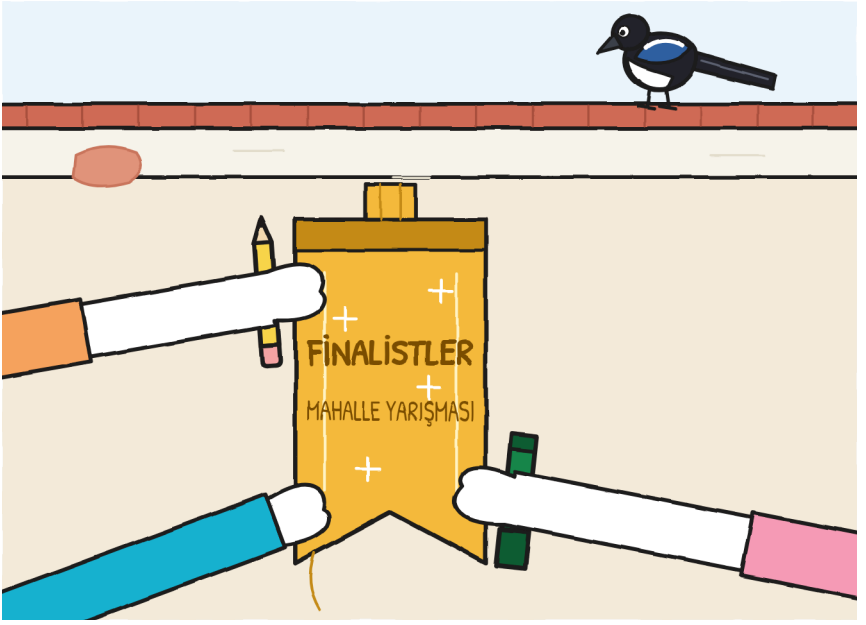
Elia'nın kapısı. Avlunun iki kapısı. Kapıları ölçüyor. Kart için saklıyorum. —H.

ŞİMŞEK kazandı, tek bir etabı bile tekrarlamadan. Ödül, Elia'nın, üstünde unla çizilmiş bir 1 olan bir somunuydu. Zoe onu üç parçaya böldü. Bruno'nunki onunkiyle aynı büyüklüktendi; gözle ölçtüm ve gözüm, dilimler konusunda, yanılmaz.

Yükü eksiksiz getiren takımlara İrene bir kurdele verdi. Bizimkini yakından gördüm çünkü üçümüz tutuyorduk: bir el kurşun kalemli, biri yeşil keçeli kalemli ve biri turkuaz kollu. Altın rengi satendi, yakınında nefes aldığında yer değiştiren parıltılarla, üstte kısa bir düğüm ve bir ipini çoktan salmış bir kenarla. Uzaktan okunan harflerle şu yazıyordu: FİNALİSTLER · MAHALLE YARIŞMASI.

Duvarın üstünde saksağan başını yana yatırdı. Anlamadığım bir krokinin önünde benim yaptığım şey.

— Finalist, finalde en son gelen demek, dedi Hulita.

— Finale kalan demek, dedi Noa.

— Finalde en son kalan biz olduk, dedim ben. İkisine de uyar.

— Madem burada, dedi İrene, açılışını yapmak gerekecek.

Onu Mara'yla birlikte açtılar, ellerini yan çubuklara koyarak. Klak, klak, klak. Bütün hafta içinde onu bilerek açılırken duyduğum ilk seferdi ve aynı sesi çıkarıyordu: görünüşe göre mini tiyatro için fark etmiyor.

Biz arkada. İki dakikamız vardı bir oyun uydurmak için. Noa rolleri dağıttı. Önce sordu:

— Kim az konuşmak istiyor?

Elimi kaldırdım. Bütün yarışmanın en hızlı eliydi.

Kırıntı Vera'dan kurtuldu, bir metre uçtu ve bir panelin üstüne kondu, çok dik, kuyruğu tam pencerenin önünde sarkarak. O hafta o çerçevede ağzı dolu Tonyo, sokağın ortasında Noa ve bir tahtanın önünde uyuyan Antonio Bey görülmüştü. Şimdi, Kırıntı'nın kuyruğu. Çerçevenin, ait olmayana şaşmaz bir gözü var. Oyundu ve henüz başlamamıştı.

Vera onu kollarını uzatarak aldı ve Kırıntı kendini bıraktı, ilk gün benden kopyaladığı "ben yapmadım" yüzüyle.

Oyunun adı "İçeri girmek istemeyen paket" oldu. Hulita, Mara rolündeydi, şapka olarak kâğıttan bir külahla. Noa bütün kapıları oynuyordu ve hepsi, yalnızca ayağını değiştirerek, farklı çıkıyordu. Ben paketti, pencereden sarkarak.

— Atölye mi? diyordu Noa. Burası dikiş.

— İADE, diyordum ben.

— Atölye mi? Burası koro.

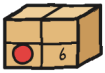
— İADE.

Dokuz kez söyledim. Seyirci sayıyordu ve koro, bunun için gelmiş olduğundan, akort tutarak sayıyordu. Onuncu seferde Noa kollarını açtı ve ben öbür kelimeyi söyledim.

Selam vermek için üçümüz pencereye çıktık. Sığıyorduk. Sıkış tıkış. Sol kulağım Hulita'nındı, sağ kulağım Noa'nın topuzunundu. Aşağıda, gerçek şapkalı Mara, iki parmağıyla alkışlıyordu.

Parçalara bölünmez. İnsan sıkışır. —H.

BÖLÜM 6

Yarışma bitince geriye ne kalır?

Öğleden sonra etiketle dükkâna döndük. Noa da geldi. Kapıda kaldı, defteri asılı, raftaki paketleri parmağıyla ve dudaklarıyla, sessizce sayarak.

Hulita tabelaya baktı. Sonra Mara'ya baktı.

— Yapabilir miyim?

— Senin tabelan.

Mavi tabureye çıktı, 15'in üstünü çizdi ve büyük büyük 14 yazdı. Mara etiketi kitabındaki öbür beşinin yanına yapıştırdı ve elini üstünden iki kez geçirdi, bir çarşafı düzleştirir gibi.

Kapıda Noa saymayı bitirdi.

— On dört, dedi, kimseye.

— On dört, dedi Hulita tabureden, keçeli kalemin kapağı hâlâ açık.

Tonyo sıralamayı getirdi, mahalle merkezinin mührüyle, deftere kopyalayayım diye: ŞİMŞEK, on dört dakika; ŞAH, yirmi

dokuz; İĞNELER, otuz üç; KORO, otuz sekiz, bir etap tekrarlanmış; NOA + 2, kırk bir. İki kez baktım. "Bruno" bütündü, üstü çizilmemiş ve üstünde hiçbir şey yoktu. Takımımızınkini Noa turkuaz kurşun kalemiyle düzeltti, kimse istemeden: "+ 2"nin üstünü çizdi ve üstüne NOA, HULİTA VE GUNİ yazdı.

— Pazartesi adlarınızı bilmiyordum, dedi. Yani. Guni'nin adını.

R.'nin kartını çıkardım. On bir ipucu vardı. Bir tane ekledim: "12. Mini tiyatroyu mahalle merkezinin avlusunda göndermeden önce denemiş. Envanterde var." Tonyo okudu. Kendi satırını da, aşağıda, okudu, BEKLEMEDE: bana bir açıklama borçlu, ve parmağını altından geçirdi, mürekkebe dokunmadan. Hiçbir şeyin üstünü çizmedi.

— Mini tiyatroyu denemiş, dedi. Benim zilimi denememiş.

— Onu bilmiyoruz, dedi Hulita.

— Benim zilimle ilgili hiçbir envanterde tek satır yok, dedi Tonyo. Ve bu da doğruydu.

Sonra krokiyi tezgâhta açtım. Yani: artık katlı değildi. Perşembeden beri defterin içinde açık gidiyordu, üstten sarkarak, ama kıvrım izleri vardı, çapraz, bir pencere gibi, ve onlar gitmez. Bir kroki, nasıl tutulduğunu hatırlar.

Onu bir köşesinden mezurayla, öbüründen kalem kutusuyla tuttum.

— Senin kısmın eksik, dedim Noa'ya. Çeşmeden öteye olan. O sokaklardan yalnızca metreleri biliyorum.

Bu cümleyi prova etmemiştim. Düşünmüştüm, ki bu farklı: oyun sırasında, pencereden sarkarken, altıncı İADE ile yedincisinin arasında.

Noa Hulita'ya baktı. Hulita tavana baktı, ki bu onun karışmama biçimi, ve dükkânın tavanının hiç hak etmediği bir ilgiyle baktı.

— Üstüne çizebilir miyim?

— Bunun için gösteriyorum.

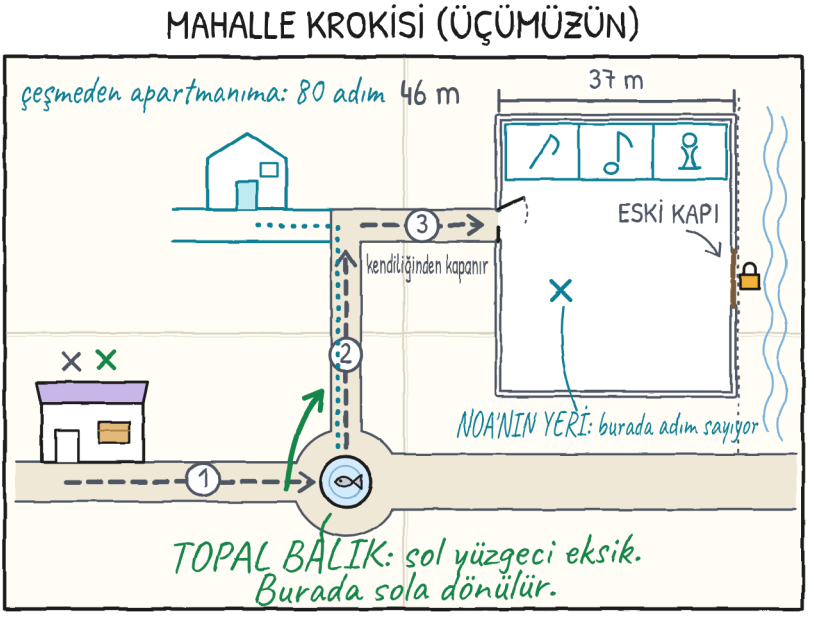
Krokiyi iki elimle ona doğru ittim. Noa kurşun kalemi kulağının arkasından çıkardı ve bir an havada tuttu, kâğıda dokunmadan, el kendi olmayan bir kapıyı çalmadan önce kaldığı gibi. Sonra indirdi.

O kâğıda başka bir kalemin dokunduğu ilk seferdi. Turkuaz uç her indiğinde mezurayı köşesine biraz daha bastırdım, kroki hiçbir yere gitmeyecek olsa da. Hulita fark etti ve bir şey söylemedi, ki bu, Hulita'da, fark etmenin çok gürültülü bir biçimi.

Kendi sokağını ekledi, merkezin içini, salonu, avluyu ve onları birleştiren koridoru, ve mesafeleri, adımla. Küçük ve dik yazıyor, her harf bir karoya sığmak zorundaymış gibi. Ben metreleri yanına yazıyordum. "Çeşmeden apartmanıma: 80 adım", yazdı o, ve ben yanına: "46 m". Seksen çarpı elli sekiz, kırk altı metre kırk santim eder. Nezaketen aşağı yuvarladım. Krokimde ilk kez iki birim vardı ve hiçbiri yanlış değildi. Avluda Noa turkuaz küçük bir artı işaretledi: "NOA'NIN YERİ: burada adım sayıyor".

Hulita daha fazla dayanamadı. Keçeli kalemin kapağını açtı ve çeşmenin yanına, yeşille ve izin istemeden yazdı: “TOPAL BALIK: sol yüzgeci eksik. Burada sola dönülür”. Dükkâna iki küçük artı koyduk, biri kurşun kalemle, biri yeşil, birbirine dokunacak kadar yakın.

Yukarıda, krokinin adı GUNİ’NİN KROKİSİ idi. Altına yeni adı yazdım: MAHALLENİN KROKİSİ (ÜÇÜMÜZÜN). Parantez benim fikrimdi. Parantezler en iyi yaptığım şey.

Ve onlar çizerken bana topal balığın hikâyesini anlattılar. İkisi birden anlattı, tezgâhın iki yanından biri, ve ben bir maçı filenin yanından izler gibi kafamla birinden ötekine gidiyordum. Uzun. Söyledikleri kadar güzel değil. Ama artık biliyorum.

Çok güzel. Meselesi şu ki biz kötü anlattık: birbirimizin lafını kestik. –H.

Hulita kurdeleyi öğle vaktinden beri bileğine bağlı taşıyordu. Üç ipi şimdiden çözülmüştü. Saydım çünkü o da sayıyordu, alçak sesle, biri her tulumunun cebine takıldığında.

— Bende kalırsa pazartesi püskül olur, dedi. Deftere koyalım mı?

Onu ilk sayfaya, ORTAK'ın ve yarım sayfayı kaplayan yeşil yazının altına, her ucuna bir parça bantla yapıştırdık. Noa bir ucunu tuttu, Hulita öbürünü ve ben iki parçayı düz koydum. Düğüm üstte kaldı, biraz kabarık; parıltı, yandaki sayfayı çeviren her seferinde yer değiştiriyordu. Bir köşeye üç küçük baş harf koyduk: G, kurşun kalemle; H, yeşille; N, turkuazla.

Denemek için defteri kapattım. Daha kötü kapanıyordu: düğüm kabarıyordu ve kapak bir köşesinden biraz kalkık kalıyordu, bir türlü gitmeyen biri gibi. Kenar boşluğuna "kusur" yazdım ve sonra sildim.

Onu çözülmüş iplerle çizdim. Çözülürse çözülür: onu olduğundan daha yeni çizmeyeceğim.

Camdan, duvarın saksağanı bize lambadan bakıyordu. Kurdeleye bakıyordu, bize değil. Fark ettim çünkü onun yerinde olsam ben de aynısına bakardım.

Benim defterim seninki kadar iyi kapanmıyor. O yüzden. —H.

Noa sayfaları geriye çevirdi. Önce izin istedi, eli defterin üstünde açık, dokunmadan, ve ben başımla evet dedim. Yavaşça çevirdi, tek tek, hiçbirini atlamadan: salı günkü ölçer, çarşamba günkü yeşil satır, duvar parçası ve yarım asma kilitli son sayfa, perşembe günkü yeni kutucuk. Çentiklerin köşesine geldi.

— Bu ne?

Eli tam onu örtecek uzaklıktaydı. Kıpırdatmadım.

— Yanlış tuttuğum bir hesap.

— Bu da? —Yüksek sesle okudu—: “Bir demir kapıyı bir taş da tutar.”

— Salı günü düşündüm.

Hulita bacağını tabureye vurup sallamayı bıraktı. Tonyo kutusundan, hiçbir şeyin zamanını tutmayan saatten başını kaldırdı.

— Bir taş “bordür” demez, dedi Noa. On beş kez de “dur”.

Bunu o şeyleri söylediği gibi, sayarak söyledi. Sonra sayfayı ileri çevirdi, yine kurdeleye, bir kitabı bulduğu yere bırakır gibi.

Çentikleri silmedim. Kurşun kalemle olur, ama istemedim. Cümlenin altına küçük bir taş çizdim, bir konuşma balonuyla. Boş bıraktım.

Silme onları. Biraz benim. —H.

Pazar günü şafakta Noa nöbet tuttu, merkezin karşısında oturan. Dokuzda dükkâna bir not getirdi. Adım sayarak geliyordu; dudaklarından belliydi. Üç eşit parçaya katlanmıştı; kontrol ettim. Turkuaz ve küçük, dik yazıyla şunlar yazıyordu:

- 7:38: mini tiyatro, atölyede, katlanmış.
- 7:44: gün ağarıyor. Kıpırdamıyor.
- 7:50: devam ediyor. Attığı adım: sıfır. —Noa

Benden iyi nöbet tutuyor, benden iyi sayıyor ve ekmek yapmıyor. Üçte iki. —H.

Mara panjuru yarıya kadar kaldırıp geçmemize izin verdi ve ben rafı çizdim: on dört paket ve altı boşluk, art arda, 1'den 6'ya, sırayla düşen dişler gibi. Tabelaya dokunmak gerekmedi.

— Altı, dedi Mara. Ve kitabını kapadı.

Tonyo kutusundaydı, kaskı takılı, pazar olduğu hâlde. Noa kapının yanında ayakta kaldı. Kimse ona otur ya da git demedi. İstediği için geldi ve pazartesi provası var.

Defteri bitirmek için mini tiyatronun penceresini çizdim, boş.

Cetvelle yaptım: çerçeve, bir yana toplanmış kısa perde, damarlarıyla ahşap. İçinde, hiçbir şey. Hafta boyunca tesadüfen kimsenin geçmediği ilk penceresiydi ve onu bir an öyle bırakmak bana yerinde göründü, merdivende birinin sesini duyduğunda bir kapı açık bırakılır gibi.

Önce kendimi çizdim, kurşun kalemle, bir yanda, fotoğraflarda durduğum yer. Kendini çizmek var olan en zor şey: dışarıdan ölçülemez. Ciddi ve saçı yerli yerinde çıktı, benim taşıdığım gibi değil, taşımak isteyeceğim gibi. Düzeltmedim. Bolca yer bıraktım.

Sonra defteri tezgâhta açık bıraktım, onlara dönük, kurşun kalem çapraz üstünde. Ne için olduğunu söylemedim. Mara arkada bakmadı: ihtiyaç duymadıkları bir dikkatle mürekkep şişelerini hizalamaya koyuldu.

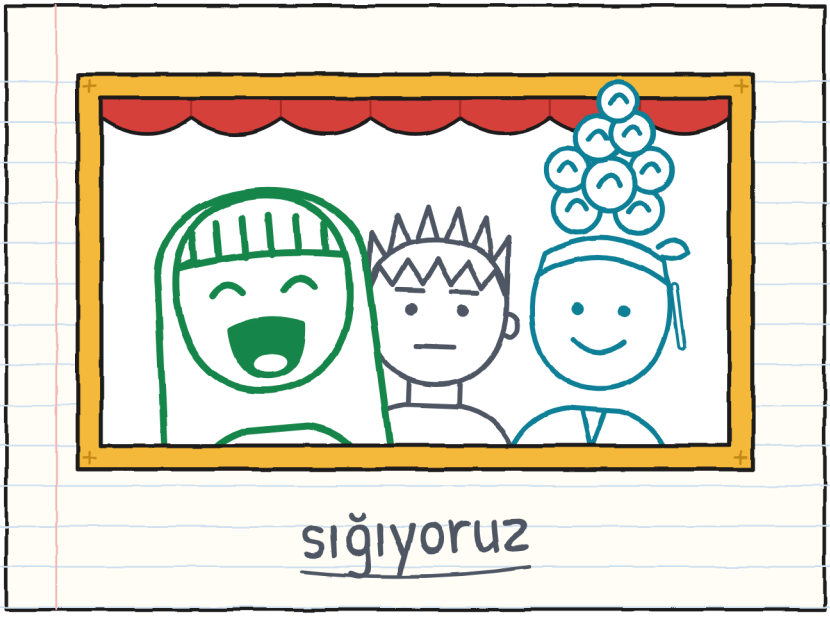
Noa defterime çizmeden önce izin istedi. Hulita istemedi.

Hulita kendini yeşille çizdi, ağzı açık ve ötekilerden daha büyük, çünkü, dediğine göre, gerçek hayatta da daha çok yer kaplıyor. Noa kalan boşluğu iki parmağıyla ölçtü, küçük şeyleri ölçtüğü gibi, ve kendini turkuazla içine çizdi. Topuzu çerçevenin üstünden taştı. Düzeltmedi. Noa'ya çerçeveler üstten küçük gelir ve bunu biliyor.

Cumartesi günü gerçek pencereye sığmıştık, sıkış tıkış. Kâğıttaki pencereye, ben bolca yer bırakarak çizdiğim, aynı şekilde sıkıştık. Bolca yeri kimse kullanmadı.

Altına, kurşun kalemle, bir kelime yazdım:

sığıyoruz.

Ortak ortaktır. İlk sayfada yazıyor. —H.

Tablo kalmıştı, bütün defterlerimi kapatan. Bu sefer etap etap yaptım, bütün hafta ölçülen şekilde.

TESLİMAT No. 6. Etap etap (kim taşıdı · kim yönlendirdi · neyi tekrarlamak gerekti):

- Dükkân → topal balık çeşmesi: Guni ve Noa · Hulita · çeşme dönüşü (üç kez).
- Çeşme → köşe: Hulita ve Noa · Guni · hiçbir şey (ama yavaş).
- Köşe → avlu: Guni ve Hulita · Noa · giriş: harita eskiydi.
- Cumartesi: üçümüz · üçümüz, sırayla · kayış (ikincide, üçüncü delikte).
- Bizden önce: Mara, tek başına · kimse · dokuz yolculuk.
- R.: ? · ? · bilmiyoruz.

Altta üçlü ölçeri çizdim, dört kutucuğu da dolu ve üç isim yer değiştirmiş.

Üç kutucuk. Yok, dört. Üç isim. Hiçbiri boş değil. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 7

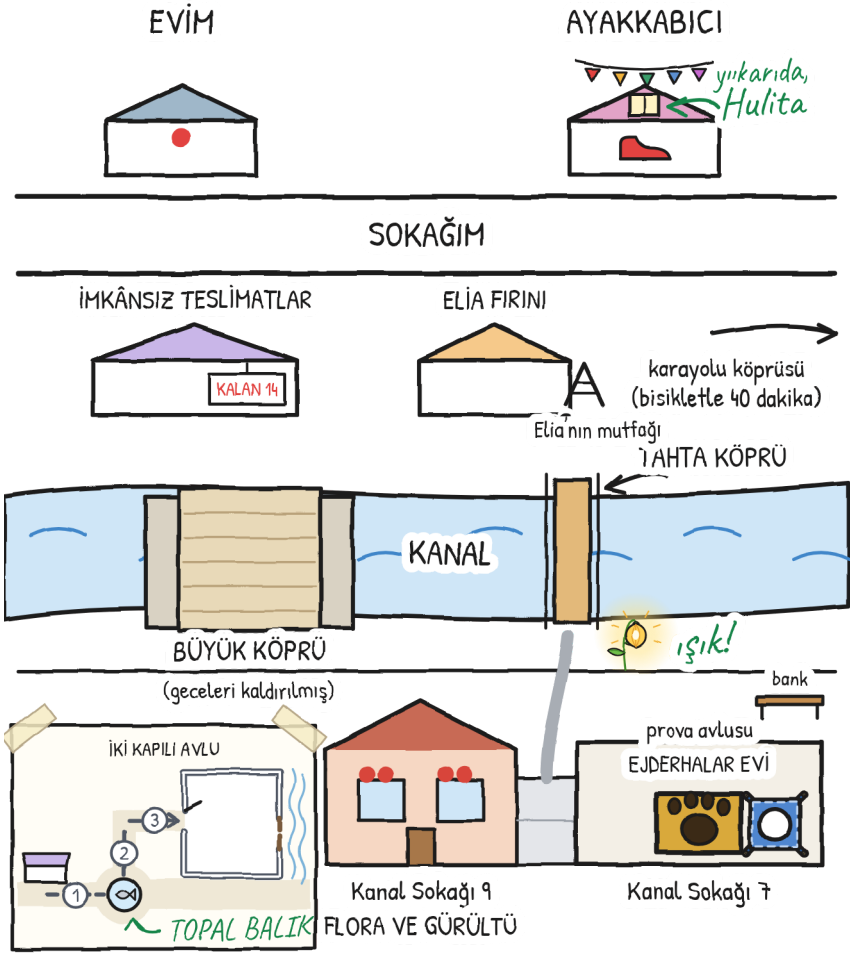
(çok yakında)

Bu sefer etiket, benim çoktan pijamada olduğum bir saat istiyordu.

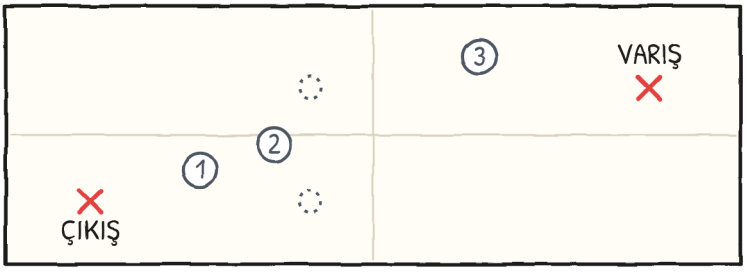
Diğerleri kapatınca kim uyanık? Benim dışımda. –H.

MAHALLE (6. SÜRÜM)

SENİN GÜZERGÂHIN

Kim taşıyor? Kim yönlendiriyor? Kim yol açıyor? Kim haber veriyor?

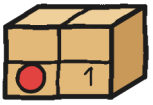

ÜÇLÜ ÖLÇER

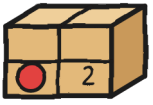
	TAŞI	YÖNLENDİR	YOL AÇ	HABER VER
etap 1				
etap 2				
etap 3				

Bir kutucukta hep aynı isim çıkıyorsa, değiştir. –H.

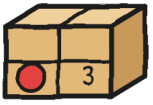
İMKÂNSIZ TESLİMATLAR

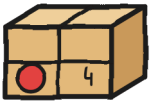
1 · Bu paket ısırıyor

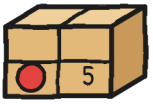
2 · Gök gürültüsünden önce açmayın

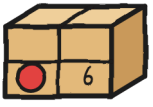
3 · İade edin, lütfen

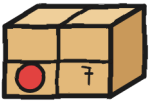
4 · Burada olmaz, Kırıntı!

5 · İki kişiye bir pasta

6 · Üç kişilik bir yer

7 · (çok yakında)

Kalan on dört. –H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı mini tiyatro. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

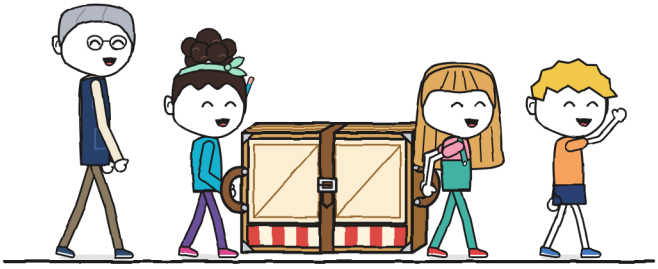

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L beden etkinlikleriyle)

GERÇEK NAKİL: NE YAPMALI

1. Çıkmadan önce yolun tamamına bak.
2. Bir kişi serbest gider: kapıları açar ve haber verir.
3. Eller tutamaklarda. Menteşelerden ve kapanma yerlerinden uzakta.
4. Yük taşırken koşulmaz, yarışılmaz.
5. Biri "dur" derse herkes durur.
6. Önce yere bırakılır; sonra tartışılır.
7. Büyük şeyler iki kişiyle, bir yetişkinle birlikte açılır ve katlanır.

SADECE HİKÂYEDE mührü, bir hikâyede olabilecek ama gerçek bir nakilde olmayacak şeyleri işaretler.

Yolla ilgili bir şey biliyorsan, önce söyle. –H.